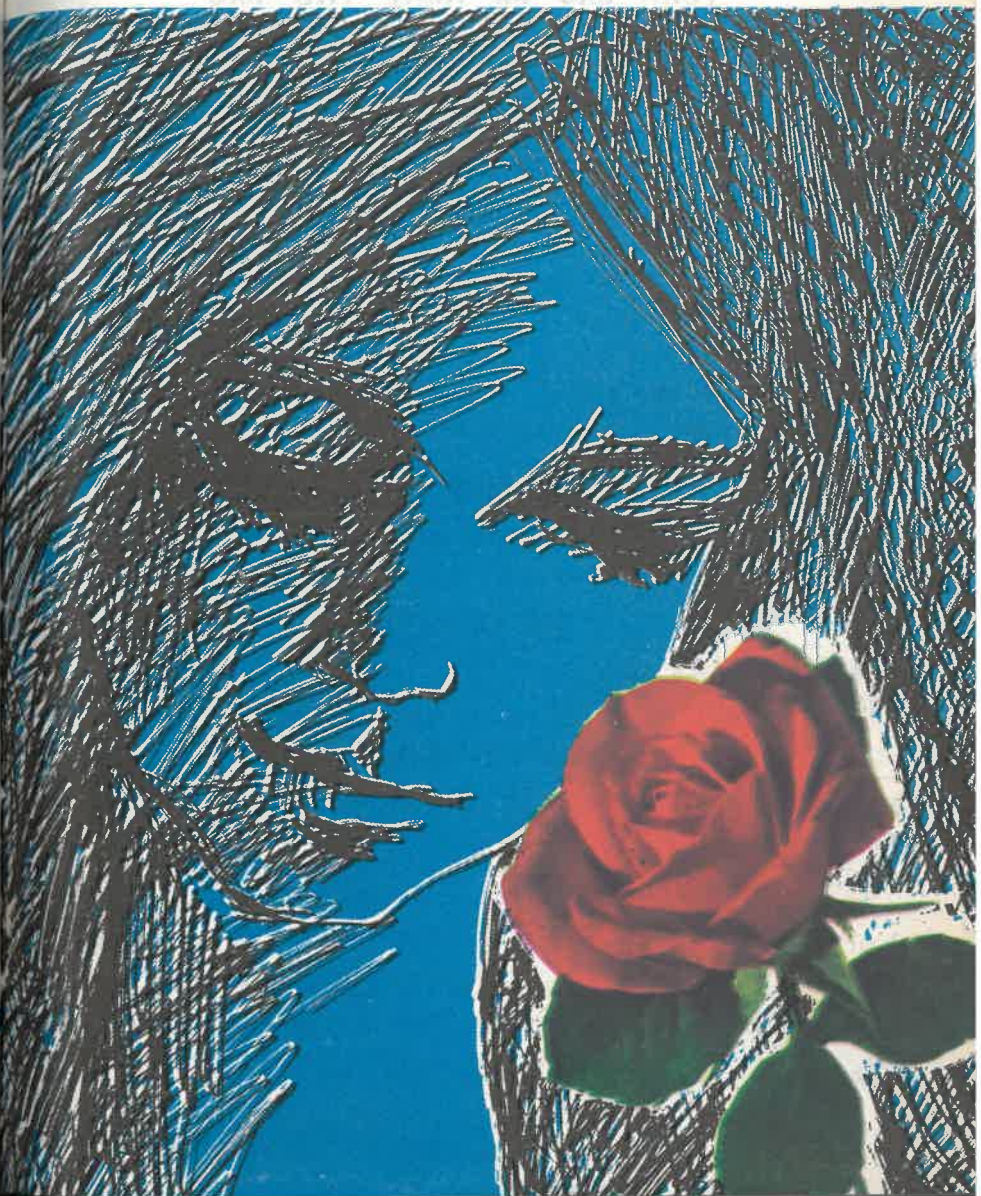

Chủ nhiệm, chủ bút :
Phụ tá chủ nhiệm :
Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

VĂN

hãy làm công việc đẹp
trên theo giọng đời
mai đồng
buổi chiều thì xa
nhật ký cho người
những hạt bụi
con đường, ta và em
như bóng mây xa

TUỔI NGỌC
PHẠM MẬT NẦU
LỮ ĐỨC NGHIỆM
ĐÔNG T.V.
M. ĐÀO VINH
ĐAN HOÀNG
TN
NG. THỊ TIÊU MY

THƠ

phạm chu sa, trần văn nghĩa, nguyên ngọc nghĩa, hồ triều, hà huyền hoa,
nguyễn tất nhiên.

TRUYỆN DÀI

cảm ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyển ương

DUYÊN ANH
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống đời CHƯƠNG CÒM, THẮNG VŨ, HƯNG MẬP, TÚ BÍP
ngọc thân ái
chạm phở
tuổi ngọc và bạn ngọc
hoàng quý, tâm hồn tươi sáng ày

NGỌC
TỔ HỢP KIẾN
TUỔI NGỌC
DUYÊN ANH

Biên tập số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỬ KẾ TƯỜNG, Y ĐỨC, AI NHƯ, AI HOA, NGỌC THÂN ÁI
Quản lý ĐẶNG XUÂN CỐN

Số 131

Tuần lễ từ 10-5-74
đến thứ sáu 17-5-74

Giá bán 120đ

hãy cứ làm công việc đẹp

Tuổi Ngọc đã gồng mình gửi tới bạn 4 số tuần báo sau một thời gian tạm làm kiệp tạp chí buồn tênh. 4 số Tuổi Ngọc mỏng manh trong đời sống sôi nổi của chúng ta, bạn có biết Tuổi Ngọc "chi" bao nhiêu không? Ngót 1 triệu bạc (với giá giấy chính thức và chưa kể thù lao tòa soạn). Mỗi số Tuổi Ngọc vốn suýt soát 250 ngàn đồng. Số tiền khá to cho những tâm hồn ngọc. Bao nhiêu lần 120 đồng để 250 ngàn nhỉ? Bạn thân yêu của Tuổi Ngọc sẽ hỏi vậy và sẽ lo ngại dùm Tuổi Ngọc. Đừng lo ngại, bạn ơi! Bởi Tuổi Ngọc đã không lo ngại, không còn hơi đâu lo ngại. Hãy cứ làm công việc đẹp, đến chừng nào hay chừng ấy. Do đó, Tuổi Ngọc đã phóng tay sang loạt bìa thứ hai gồm những số 132, 133, 134, 135. Hai trong bốn số này, một mang chủ đề Hạ ơi phát hành vào cuối tháng 5, ngày các cổng trường tạm khép, ngày «đoàn chim non hơn hớ rủ nhau về, chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê»; một là số Kỷ niệm đề tam chu niên tuần báo Tuổi Ngọc. Ở số Kỷ niệm đề tam chu niên, Tuổi Ngọc sẽ loan báo một cuộc thi văn chương, điều lệ tham dự, thành phần giám khảo, giải thưởng và thời hạn công bố kết quả. Vì là số báo kỷ niệm, Tuổi Ngọc sẽ tăng thêm trang và mời nhiều nhà văn, nhà thơ cộng tác. Tòa soạn hy vọng Tuổi Ngọc năm thứ ba sẽ là số báo đặc sắc vượt bỏ hai số kỷ niệm năm đầu và năm thứ hai. Nhiều truyện ngắn, tùy bút, thơ, đoản văn óng ả, thơ mộng, hồn nhiên sẽ trải đầy trên ngót 100 trang báo Tuổi Ngọc Lên Ba. Bạn hãy gửi bài về đóng góp cho số báo kỷ niệm một năm chỉ có một lần này, ngay từ hôm nay. Xin ghi thêm ngoài phong bì : Tuổi Ngọc Lên Ba.

như thế cũng là hay rồi

Đội cầu Sumatra gồm những danh tài bóng tròn của Nam Dương quần đảo, được Tổng Cuộc Bóng Tròn Việt Nam giới thiệu là Hội Tuyền Quốc Gia Indonesia vừa mới đá hai trận tại sân Cộng Hòa chiều thứ bảy, 4-5 và chiều chủ nhật, 5-5-1974. Đội Sumatra đã viễn du đây đó. Họ thủ huế với đội cầu vô địch Nhật Bản. Dám đem chuông đi đấm xứ người, đội cầu Sumatra không thể thiếu kém nghệ thuật. Indonesia không có chiến tranh. Họ no lắm. Lại thêm vô số dầu hỏa. Họ giàu lắm. Kinh tế chi phối đời sống con người, chi phối mọi sinh hoạt, mọi lãnh vực. Kinh tế, nhất định, chi phối thể thao. Danh cầu Nam Dương đá hay, đá không biết mệt là vì họ được tắm bỏ kỹ, tập dượt đều được «chi địa» ngoạn mục, được huấn luyện viên Âu châu săn

sóc kỹ thuật, nghệ thuật, được các bậc thầy túc cầu thế giới chỉ dạy chiến lược, chiến thuật. Tóm lại, họ là đội cầu con nhà giàu. Chúng ta đang là đội cầu con nhà nghèo, ăn cơm với rau muông chấm tàu vị yếu và điểm tâm bằng gói xôi đậu xanh. Con nhà nghèo đá với con nhà giàu ra sao? Hội Thanh niên Sài Gòn của chúng ta cầm chân hội Sumatra 1-1 suốt 90 phút. Hội Tuyền Quốc Gia của chúng ta cũng quần hội Sumatra toát mồ hôi và thủ huế 1-1. Như thế, tưởng đã hay rồi, đừng đòi hỏi ở các cầu thủ của chúng ta nhiều hơn mà mang tiếng quá khát khe. (CHƯƠNG CÒM)

giá như ngày xưa nhỉ

Thuở những đội danh cầu Âu châu, Nam Mỹ châu ghé Sài Gòn và lần lượt phơi áo tại sân Tao Đàn là thuở vàng son của làng cầu Việt

Nam. Thuở ấy, những hoàng tử Tur, Đức, Thách, Mỹ, Ưng... đã cho thế giới túc cầu biết những thiêu tài bóng tròn Việt Nam, những cặp chân vàng không do huấn luyện viên quốc tế nào chỉ dạy, những cặp chân vàng tự luyện đá bóng ở vỉa hè, bằng lon sữa bò. Rồi đến thời huy hoàng của Vinh, Dậu, Ngôn, Thuận, Rang, Đức, Tam Lang... Thời huy hoàng ấy, các đội danh cầu Hương Cảng sang là chỉ nếm mùi thất bại ê chề. Có đội mới đầu trận đấu đã «cáo lỗi» không dám đá trận thứ hai. Hội Vô Địch Nhật Bản gặp hội Quan Thuê của bầu Ấn, khiêm tốn nói: «Thưa quý ngài, chúng tôi sang đây để học nghệ thuật nhồi bóng của quý ngài». Thuở và thời đó đã tạm chìm vào dĩ vãng nhưng sẽ rực rỡ về tương lai, khi quê hương chúng ta yên bình. Bây giờ, thầy cầu thủ của ta không theo kịp đàn anh cũ, chúng ta chỉ biết hoài niệm: Giá như ngày xưa nhỉ? Giá như ngày xưa, tài nghệ của đội cầu Sumatra chỉ cần một đội Quan Thuê thôi, đã đủ tặng họ một kỷ niệm thâm thía về chuyên viễn du của họ. Ít nhất, ngũ phong Vinh, Dậu, Quang, Ngôn, Thuận cũng phá lưới Sumatra 6 lần không gỡ. Đừng nán chí, hỏi người bạn trẻ

Việt Nam. Chúng ta sẽ lấy lại phong độ cũ. (THĂNG VŨ)

khi hể muốn làm hoàng tử

«Thăng khờ mê túc cầu», đó là một cuốn phim của Pháp do tài tử hể Dany Crawl thủ diễn và đã chiếu nát bảy ở Việt Nam. Nay hãng phim Mỹ Vân lại tính quay thêm cuốn «Bồn thăng khờ mê túc cầu». Bốn thăng khờ: La Thoại Tân, Khả Năng, Tùng Lâm, Thanh Việt mặc quần áo cầu thủ, đi chân đất, nhí nha nhí nhở trước mặt khán giả, tưởng được hoan hô, ai dè bị bêu riêu, bị ném gạch tung bưng. Theo VTX, bốn hể này đã «gây rối loạn trong hàng ghế khán giả trung ương cũng như gây cảm tưởng xấu cho đoàn cầu Indonesia khi lẫn lộn vào 11 cầu thủ Hội Tuyền Thanh Niên». Phải có mặt ở sân Cộng Hòa chiều 4-5 mới thấy bức mình vì bồn hể này và hiểu tại sao khán giả nổi giận tặng tài tử thượng thặng La Thoại Tân và các chuyên viên thu hình của hãng phim Mỹ Vân một trận mưa gạch đá tới tập cùng với nhiều lời nguyền rủa cay đắng! Trên sân cỏ, các cầu thủ là những vị hoàng tử xứng đáng được suy tôn và

chiếm ngưỡng. Không bao giờ là những anh hề sân khấu cả, các anh hề biết chưa? Những vị hoàng tử mặc tỉnh dân đất hàng vạn trái tim trẻ già, trai gái và bất hàng vạn trái tim ấy hồi hộp, lo lắng, buồn bã hay nở tung vì sung sướng, hả hê. Các anh hề đã được «hoan hô» ở sân khấu đứng tường bờ rào sân cỏ sẽ «hoan hô» các anh. Danh dự của một dân tộc và sự vinh quang của một giống nòi thường được thể hiện rõ rệt nhất trên sân cỏ, ở những trận so tài giữa các tuyển thủ của chúng ta với ngoại quốc. Danh dự và vinh quang đó không bao giờ tạo nên bởi những nụ cười rẻ tiền hay những nụ cười vô thường vô phạt. Những kẻ tạo vinh quang cho xứ sở luôn luôn được suy tôn và chiêm ngưỡng hơn là những kẻ diễn trò mua vui. Điều này đã chứng minh bằng trận mưa gạch đá xuống anh hề La Thoại Tân và đoàn quay phim Mỹ Văn. Ai coi thường khán giả của chúng ta, sẽ có ngày ăn gạch. (HUNG MẬP)

duyên anh chủ hiệu húi tóc

Một thân hữu, nửa đêm Phật Đản, gọi giầy nói cho bạn Duyên Anh:

«Này bạn, mở hiệu hớt tóc thẩm mỹ, hút mụn, massage, parafine ở đường Nguyễn văn Thoại, Saigon 11, khai trương hôm nay sao không cho tớ biết để tới hớt tóc, lấy rầy tai»? Bạn Duyên Anh mắt nhắm mắt mở: «Đùa dai, đừng ỉ. Thân hữu trách: «Đừng giả đồ, phòng hớt tóc thẩm mỹ cho quý ông DUYÊN ANH đăng quảng cáo khai trương ngày 6-5 trên nhật báo *Đông Phương* số 674 rõ ràng». Bạn Duyên Anh cười. Cúp máy. Hôm sau, lên tòa soạn, bạn kể chuyện rồi thở than: Đạo trước, có hiệu chụp ảnh Duyên Anh ở đường Trương Minh Giảng, thiên hạ bảo tôi làm nghề chụp ảnh. Rồi hiệu cà phê Duyên Anh ở đường Đinh Tiên Hoàng, họ bảo tôi làm nghề bán cà phê. Rồi hiệu son phấn to tướng Duyên Anh ở thương xá Tax, họ bảo tôi giấu quá, kinh doanh từ tung. Tôi giấu quá có kẻ ghét, bảo tôi hời làm nhật báo chuyên mần xin thiên hạ. Giấu quá, nhiều cửa hiệu buôn bán phát tài quá, kẻ ghét tôi đồ lên đầu tôi đủ tội, vầy dơ cùng mình lắm. Nay tôi thêm nghề húi tóc, lấy rầy tai. Nhưng, rồi cuộc, tôi vẫn chỉ là tôi làm báo Tuổi Ngọc. Mai một, có hăng hút hăm cầu Duyên Anh, hiệu buôn phân

chim cút Duyên Anh vân vân...xin các bạn nhớ cho rằng tôi vẫn cứ là Duyên Anh làm báo Tuổi Ngọc và rất «hãnh diện» được thiên hạ chiều cò bút hiệu của mình để mở tiệm. Mới đây, giáo sư kiêm văn sĩ Trần Nhật Hoan hỏi: «Nghe tin anh sắp đem ề kíp của anh về làm cho báo X, ở chợ báo người ta bảo vậy». Tôi cười: «Ông chủ báo X không dám chi tiền mượn tôi và sức mấy mượn nổi. Thứ nhất. Ông ta không đại gì mượn tôi, sức mấy ông ta mượn tôi. Thứ hai. Từ xưa đến nay, tôi không ở trong ề kíp nào, không có bè phái nào hết. Đền làm một mình ra đi một mình. Thứ ba. Tôi chán nhật báo, chán luôn nghề công kích, nghị luận tội lỗi của thiên hạ rồi. Tôi sẽ không viết nhật báo nữa. Thứ tư. Mong anh mang tin đồn trả lại chợ báo ồn ào và để tôi yên bình hai chữ».

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tòng
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng: 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Saigon II
Điện thoại: 20.942
Tổng Phát Hành

Bạn Duyên Anh kể một hồi mở tòa soạn đi ăn sáng và kết luận: Nếu mình được làm chủ một hiệu húi tóc như hiệu húi tóc CAT của cựu dân biểu Trần Quý Phong ở đường Tự Do thì đỡ khổ biết mấy. Tháng tháng ngồi chơi thụ sở sở vài trăm ngàn. (TU BÍP)

thứ để nghị một giải pháp bán sách

Giấy in ruột, giấy in bìa quá đắt. Công in cũng quá đắt so với hai năm trước. Do đó, giá thành của cuốn sách quá cao. Thí dụ cuốn *Hôn em, kỷ niệm* để giá những 850 đồng. Bỏ vốn ra ngót triệu bạc, ăn loát xong, giao cho nhà phát hành thu về mỗi cuốn 340 đồng. Mà không phải thu về ngay. Ít nhất cũng đợi... tiền hai tháng. Cuốn sách từ nhà xuất bản tới tay bạn đọc mất 510 đồng qua các trung gian phát hành. Đã nhiều lần Tuổi Ngọc toan làm công việc đưa sách tới tận tay bạn đọc. Để bạn đọc có thể mua 2 cuốn một số tiền thay vì chỉ mua một cuốn. Nhưng sự toan tính gặp nhiều trục trặc. Gần đây, được một số Hiệu đoàn Trung học, tư cũng như công khich lệ và ủng hộ, Tuổi Ngọc sẽ (Xem tiếp trang 64)

hoàng quý, tâm hồn tươi sáng ấy

Làm sao quên được hình ảnh cậu bé tám tuổi ba mươi hai năm cũ lách tằm lều trại nhìn ra vùng trời đầy sương sớm, mở tròn đôi mắt nai, lắng nghe những bước chân dậm bình bịch của đàn anh, từ đằng xa, và tiếng hát muồn bắt mặt trời thức dậy hong khô sương ướt : *Thanh niên ơi đi lên trên con đường dài đầy tia nắng sớm. Đi đi lên đi thôi cho lòng tha thiết yêu...* Cậu bé chui khỏi lều, đứng thẳng, vươn vai rồi khe khẽ học hát bài *Tiếng gọi lên đường*. Thuộc rồi, sau đó, cậu được dạy hát những bài *Bóng cờ lau*, *Chiều quê...* Và nhiều nữa, ở những hôm nghỉ học thầy dẫn đi cắm trại chung với Hướng Đạo. Ai sáng tác những bài hát tươi sáng, nồng nàn, thiết tha ấy, cậu bé không cần biết. Biết làm gì nhỉ ? Hãy cứ hát, sung sướng mà hát. *Ta cùng nhau đi thăm nơi hùng xưa. Oai linh đứng muồn đời giữa nơi sông cùng núi. Và sân đá trường rêu giãi gan sương cùng mưa. Ngàn bông lau reo đua theo chiều gió phất phơ hay bóng cờ năm xưa còn đâu đây...* Cậu bé lớn dần, vẫn thích ngâm nga *Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đêm chạy dài trên khóm cây đàn chim riu rít ca...* nhưng thuộc thêm vô số bài mới. Đèn nay, cậu bé đã bốn mươi tuổi, quá nửa cuộc đời luân lạc, hát hàng nghìn bài nhạc yêu đời, yêu người, yêu nước, hát xong thì rừng rưng, quên lãng. Chỉ rưng rưng nhớ, man mác buồn vì bài *Chiều quê*. Vì bài *Chiều quê* của Hoàng Quý. Vì bài *Chiều quê* hát thuở lên tám. Vì Hoàng Quý có một *Chiều quê* thật chiều quê, một chiều quê hương vĩnh cửu. Không một nhạc sĩ nào kể cả Phạm Duy (*Tình hoài hương*), Việt Lang (*Tình hoài hương*), Hoàng Giác (*Quê hương khói lửa*), Chung Quân (*Làng tôi*)... diễn tả nổi một chiều quê mộc mạc, thơ mộng, đậm thắm và thần tiên như Hoàng Quý. Hoàng Quý trong âm nhạc tiền chiến là Nguyễn Nhược Pháp trong thi ca. Cả hai đều tươi sáng. Cả hai đều thoát khỏi cơn dịch ủy mị của một thời đại gọi là lãng mạn và ngủ vùi. Hai tâm hồn đó thật hiếm hoi ở xứ sở bất hạnh này. Cả hai đều chết non. Chúng ta tưởng tiếc họ

mãi mãi. Bởi, cho đến nay, thi ca và âm nhạc của chúng ta vẫn thiếu một Nguyễn Nhược Pháp, một Hoàng Quý cho con đường dài đầy tia nắng sớm của tuổi trẻ.

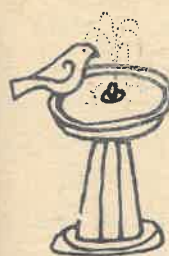
Có lẽ, tôi là người yêu mến Hoàng Quý nhất. Trong nhiều cuốn truyện viết về tuổi nhỏ của tôi, tiếng kèn ác-mô-ni-ca của thằng Vũ khơi dậy những giòng nhạc kỷ niệm, tiếng hát của thằng Vọng đưa tôi trở lại chiều quê có bao người ra ngồi hay đứng bên thềm, chuyện trò chung với nhau, đời sống thần tiên... Tình quê, nói hết đời mình không hết nhưng cất giọng hát *Chiều quê* của Hoàng Quý tưởng đã được vỗ về, an ủi. *Chiều quê* của Hoàng Quý là chiều quê ước mơ của chúng ta. Ở đây, chúng ta thương yêu nhau, chúng ta nghe sáo diều ru ta ngủ êm ái, nhìn lúa vàng nhấp nhô reo vui hạnh phúc. Ở đây, chúng ta không than khóc quê hương cháy, không sầu hận quê hương chết chóc. Ở đây, chúng ta không thấy đầu giường đinh giặc xâm lăng, không hăm hồ chiến lược, không lo bóng bề nhau rồi bỏ làng thôn. Ôi, cái chiều quê ngày xưa, cái chiều quê mọi người *chuyện trò chung với nhau đời sống thần tiên* có là nổi ám ảnh cho những ai luôn luôn hồ hết *diệt thù cứu quê, dựng lại quê hương* ? Riêng tôi, dù đã cạn nước mắt, mỗi khi hát *Chiều quê* của Hoàng Quý, tôi vẫn rơm rớm lệ. Chỉ có hai bản nhạc khiến tôi xúc động năm này qua năm khác (chắc chắn, xúc động suốt đời) là bản *Trường cũ* (hình như của Tô Hải) và *Chiều quê*. Lạ thay, đó không phải là những bản nhạc thật tình rên r' sụt sụt ! Tôi nói, có lẽ, tôi là người yêu mến Hoàng Quý nhất. Tôi muốn nói lại : Chắc chắn, tôi là người yêu mến Hoàng Quý nhất. Âm nhạc Hoàng Quý có sức truyền cảm mãnh liệt. Với tôi, dĩ nhiên. Nhiều người không biết Hoàng Quý, nhiều người đã biết Hoàng Quý và đã quên Hoàng Quý. Tôi thì không bao giờ quên Hoàng Quý. Yêu mến Hoàng Quý, tôi thấy có bốn phận phải nói cho những ai chưa biết Hoàng Quý nên biết về một nhạc sĩ tài hoa trong sạch và lý tưởng. Một nhạc sĩ tâm hồn Hướng đạo. Một nhạc sĩ mà tuổi trẻ Việt Nam phải làm song vậy, tôn vinh và nhạc sĩ phải đặt ông ở một địa vị xứng đáng. Tôi không muốn chỉ có riêng tôi nhắc nhở Hoàng Quý trong những cuốn truyện của tôi. Tôi muốn...*

*Trích từ bài viết về cổ nhạc sĩ Hoàng Quý in trong tuyển tập nhạc Hương Quê của Hoàng Quý do thân nhân ông xuất bản để tưởng mộ ông.

Hôm nay tôi muốn viết thêm về Hoàng Quý, viết thêm về một tâm hồn tươi sáng, viết thêm về *con đường dài đầy tia nắng sớm* mà mây chực năm, sau Hoàng Quý, đã không một nhạc sĩ nào đủ khả năng thôi thúc chim muông ca hát ánh ôi để dục đã tuổi trẻ thức dậy dần bước đi tìm tương lai sáng. Chúng ta thừa mứa những bản nhạc buồn thảm gọi tưởng những chia lìa, đứt đoạn, rã rượi, tuyệt vọng trong tình yêu đôi lứa. Những bản nhạc đó dẫn đưa tuổi trẻ của chúng ta vào các quán cà phê đèn mờ. Ở đó, họ bình thân uống cà phê, chậm rãi nhả khói thuốc và thả hồn phiêu du tới những vùng trời phiến muộn già tạo. Buông thả hơn, một số tuổi trẻ thành phố của chúng ta vừa phi xi ke vừa nghe nhạc thắm để quên hiện tại, mơ mộng về dĩ vãng ngời là vàng son lắm, rực rỡ nhiều. Nhưng có gì ở dĩ vãng đó? Một thể hệ đàn anh bệ rạc, vô định như *Con thuyền xa bến* đã lừa dối đàn em cái ảo tưởng quá khứ áo gấm vá chẳng chịt vải thô nên đàn em nghi ngờ hiện tại, chối bỏ sự bước lên tương lai và điếm nhiên lúi xuống dĩ vãng, cái dĩ vãng chập chùng những ê chề, đầy đọa. Đó là *Trở về bến mơ* chăng? *Tiếng xưa* có phải là tiếng than vãn *thương nhau làm chi âm thầm lệ vương khi biệt ly*? Và có phải cứ ngủ vui với than vãn, với nước mắt, với rên rỉ thất tình là thấy hạnh phúc? Hình như, hạnh phúc không bao giờ thấy được bằng sự leo lên kỷ niệm vụn vặt của những người đã chết hay sắp chết. Mà phải vươn dài tay, chạy nhanh, đuổi bắt nó trên *con đường dài đầy tia nắng sớm*. Bởi thế, tôi không thích *Cô láng giềng* hoặc *Cô lái đò...* của Hoàng Quý. Mà thích vô cùng những bản hành khúc chan hòa bình minh, thơm ngát mộng ước, thiết tha, nồng nàn của Hoàng Quý. Tôi nghĩ, rất chú quan, rằng Hoàng Quý là nhạc sĩ duy nhất làm nhạc hạnh khúc thuần túy cho tuổi trẻ. Thuần túy có nghĩa là nhạc của Hoàng Quý dục đã tuổi trẻ đứng dậy cùng quê hương, yêu quê hương và làm đẹp quê hương mãi mãi. Hoàng Quý xứng đáng nói với tuổi trẻ: *Đi đi thôi, đi lên cho lòng tha thiết yêu.*

Người ta đã vinh tôn nhạc sĩ này là nhạc sĩ của tuổi trẻ, nhạc sĩ kia là nhạc sĩ của tuổi trẻ. Theo tôi, nhạc sĩ của tuổi trẻ muôn thuở vẫn chỉ là Hoàng Quý. Nhạc thôi thúc tuổi trẻ làm đẹp quê hương của ông thánh thiện như tâm hồn ông.

DUYÊN ANH

NGUYỄN TẤT NHIÊN
nên sầu khổ dịu dàng

*những kỷ niệm đời xin hãy còn xanh
(có một ngày mình bỏ trường bỏ lớp
anh cũng đi như luật định trời dành
em cũng đi như luật định trời dành)*

*năng bờ sông như máu trang võ cũ
thuở học trò em làm khổ ai chưa?*

*anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
bàn tay xương cầm hờ hững vãn bằng*

*em hãy đứng trước gương, làm dáng
tự khen mình đẹp quá, đi em
(lỡ mai kia một nọ theo chồng
còn đôi chút duyên lưu đời con gái)*

*em hãy ra bờ sông nhìn nắng trải
nhớ cho mình dáng đắp người yêu
(lỡ dòng đời tóc điểm muối tiêu
còn giây phút chạnh lòng như mới lớn)*

*mình hãy trách đời nhau nhiều hư hỏng
rồi giận hờn cho kỷ niệm đầy tay
thu miền nam không thấy lá vàng bay
anh phải nói: buồn chúng ta màu trắng*

*tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng
người thì không bắt bóng được bao giờ*

*anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng.*

như bóng mây xa
NGUYỄN THỊ TIÊU MY

Anh ạ, buổi tối sao mắt em cay nóng quá, những chữ trong cuốn Vạn Vật dầy như nhảy khúc luân vũ trước mắt. Năm thi mà sao với cuốn vở em hờ hững lạ. Rồi những ngày hạ tới, anh làm gì trên vùng đồi núi đó? Có những con đường sắt xuyên qua mặt đường như nơi này? Hoa tĩ muội hôm trước anh hái ở nhà em, anh có ép hay là đã vứt bỏ trong một xó xỉnh nào đó?

Anh ơi! K. ơi! Lại nghĩ về anh nữa rồi. Em nhớ lời anh lắm chứ: «Ty không được suy nghĩ vơ vẩn nhiều nha, phải chăm học và nhất là đừng thèm nhớ anh» Chao ơi! Làm sao em không «thèm» cho được hở K.?

Từ dạo anh đi, thành phố vẫn không có gì thay đổi. Quán Hạ chiều chiều vẫn giọng rên rì u hoài của Thanh Thúy. Con đường Trần Quý Cáp hai hàng me thẳng tắp giờ thêm được những nhánh non khuynh diệp với hương vị mà anh thích nhất (?)

Ngữ đạo này muốn làm người lớn. Lắm lúc hẳn nhìn em như muốn nói, ngập ngừng rồi lại thôi. Dẫu biết em muốn đời vẫn là con bé bướng và gàn, Ngữ vẫn thích nói chuyện. Hẳn hối lộ cho nhỏ em nhờ đưa thư cho em. Gặp, em vẫn phớt tỉnh, chắc hẳn sẽ hát bài ngắn cách, nhưng cần gì nhỉ. Miễn là anh vẫn vui và yêu đời hoài hoài. Em chỉ mong có thể:

Đi học gặp nhỏ Tân, hình như nó ghét em, em nghe nó nói với tụi bạn—Con Ty làm phách, anh tao chuẩn úy chứ dõn sao. Xí trông cho nó ề chống cho đáng đời.—Trời đất. Em chẳng hiểu nổi: Ngữ có là ông Tướng đi nữa thì tại sao em lại phải thích. Nhưng mặc, em cũng chả cần nghĩ cho một óc. Bởi một lẽ giản dị em không thể đứng trên ngọn đồi trơ lá nhìn về ngọn đồi bên kia với tiếng thông reo mà dẹt mòng mờ ảo, mà tiếc nuối khoảng đời vụt tắt.

Mãi mãi em vẫn thích những gì mỏng manh. Anh đã từng khuyên Ty thích chỉ ba cái thứ đó, trông yêu làm sao ấy, như anh là khoẻ. Trong đời anh khoái nhất cà phê, nhấp một hơi, sẽ thấy cả tương lai rục rở đón chào. Nói như anh, có lẽ em phải lập một đồn điền cà phê riêng vì ai cũng đua nhau như một mốt thời trang thịnh hành?

Vì em thích những chiếc lá me bé nhỏ nên cả thời cắp sách vẫn chẳng một viễn ảnh nào mang đến trọn niềm vui. Rồi mai, rồi một, những tình cảm chợt vẩn vơ, có làm nhưng nhớ xòt xa, rưng rưng dòng nước mắt hay là vỡ vụn tan tác, nhạt nhòa như một cơn mưa chiều trên biển vắng.

Tay đan tay ngày xưa mình dẫm lên ngàn xác phượng. Màu huyết dụ của hoa, màu xanh của cỏ, đôi bàn chân rười rượi mát, cỏ như thì thầm đón nhận bước chân qua. Anh còn nhớ những chiều trên đồi Bạch Mã, gió lộng tóc rồi, hồn xao xuyến băng khuâng khi anh đưa tay gỡ cho em chiếc lá vương trên tóc, Anh còn nhớ? Ôi! tất cả chỉ còn lại chút dư âm thừa thừa, đã đi vào kỷ niệm rồi, muốn quên đi cho tháng ngày còn lại sẽ không còn những lúc thầm khóc bên song...

Anh. Mãi mãi Ty vẫn còn nhớ anh, suy tôn anh như người ta suy tôn một thần tượng. Người đi, đi xa tít mù khơi. Người ở lại, ngóng trông khắc khoải, nào biết chuyện tình mình tựa như bóng mây xa.

NGUYỄN THỊ TIÊU MY

tặng phẩm cho em

Dân kịp tóc tại mình được dân húi của tặng những vật trang sức làm cảm. Thề thì họ có «đề ý» chỉ đến mình không? Nhiều lần mình bắt gặp những cái nháy mắt của anh chàng, mình lo sợ nhớ hần... tỏ tình. Mình phải tạo cử động nào chứng tỏ rằng mình cũng... thích hần. Chỉ thích thôi.

MAI PHƯƠNG (Bình Dương)

Đi đóng một đôi giày, chắc chắn, Phương phải «đề ý» đến đôi bàn chân. Hay, ít ra, người thợ đóng giày cũng phải lưu ý Phương «đề ý» đến đôi bàn chân của Phương. Đi may một chiếc áo dài, Phương phải «đề ý» đến mẫu vải, loại vải, tiến vải và... bà thợ may. Vậy thì, khi «tặng những vật trang sức làm cảm» cho dân kịp tóc, dân húi của đã «đề ý» rất nhiều tới kẻ nhận kỷ vật. Tại sao các hần không tặng «túi mình» mỏ lết, kim, búa để sửa xe đạp, xe gắn máy? Bởi vì không ai kịp tóc bằng cái kim, không ai

cài tóc bằng cái mỏ lết! Không ai tỏ tình bằng cách... thề thao mắt (tức là nháy mắt). Người ta thường tỏ tình bằng ánh mắt nhìn xa xôi, nhìn thiết tha hay nhìn trêu mền. Yêu không bao giờ nghĩa là nháy! Cho nên, Phương khỏi cần lo sợ. Nếu mình thích—chỉ thích thôi—kể nháy mình, hãy nháy lại gấp đôi. Như hải đăng chớp nháy báo hiệu coi chừng đá ngầm trước mặt cho một chiếc tàu và chiếc tàu chớp nháy báo «biết rồi» và quay về hướng khác.

tình bạn

Em quen một cô bạn trong lớp đã được một năm. Bây giờ, em không muốn làm bạn cô với cô ấy nữa mà muốn yêu cô ấy. Làm sao cô ta hiểu lòng em? Em có nên nói thẳng với cô ấy không?

YATH (Sài Gòn)

Đừng nên nói «Anh yêu em». Nó cái lương lắm. Nó phim... Nguyễn Long lắm. Nó quảng đọc báo Tuổi

Ngọc lắm. Cũng đừng nên nói: «Hãy yêu tôi». Ôi, tình yêu mà phải van xin, thúc dục nó thì còn đâu là cao quý, thiêng liêng. Muốn cho bạn em hiểu lòng em, em hãy đôi xử tốt với bạn em như em đã đôi xử tốt. Em hãy là đêm dài. Bạn em sẽ là người thức khuya. Nhưng Yath thân mến, tình bền vững muôn thuở, đẹp muôn thuở vẫn là tình bạn. Tại sao em không duy trì tình bạn mà lại muốn tiến tới tình yêu hai đứa?

ngày sẽ đến

Tại sao Đào chơi với chàng nào, chỉ một thời gian là chàng ta du học hoặc xa Đào một cách nào đó? Có phải tại sở Đào như thề không? Ngọc thân ái cho cách nào giúp đi.

HẠNH ĐÀO (Minh Đức Đại Học)

Không phải tại sở đâu. Mà tại chưa đúng kỳ hẹn của tình yêu. Chàng Tiêu Sứ muốn kết duyên với nàng Lộng Ngọc, Ngọc Hoàng phải bắt chàng xuống đầu thai làm con họ Tiêu, làm nghề biên chép dài tay hàng bao nhiêu năm rồi mới đầy chàng sang đất Tấn, chọn núi cao cho chàng ngồi ngắm hoàng hôn mà đưa tiếng tiêu buồn. Rồi lại dần xếp đề vua Tấn sinh ra nàng Lộng Ngọc, khoái thời sáo và chỉ khoái

lầy kép nào thời sáo hay. Em học Kinh tế và Thương mại ở Đại học Minh Đức, chắc là Ngọc Hoàng đã dọn cho em một cuộc tình khi em tốt nghiệp. À, hãy chờ ngày tốt nghiệp rồi Minh Đức, bây giờ, ở ngay cổng trường, có một chàng đẹp trai, cầm mảnh bằng tiến sĩ đợi em. Chàng sẽ thề: Cô đuổi tôi sang Mỹ học tôi cũng không đi. Tôi quyết ở lại quê hương Việt Nam để phục vụ dân tộc ta và... yêu cô. Bây giờ Hạnh Đào, cô gắng học đi, kéo sang năm khó lên lớp đây, cô ạ!

long phụng kỳ duyên

Chàng tặng em cây viết có khắc tên và hình Long Phụng với ngụ ý gì? Chàng bảo nhớ nhau để bụng cho chắc ăn là làm sao? Trong khi đó ở Sài Gòn có đèn xanh đèn đỏ sao em cứ lo sợ... Ngọc thân ái giải đáp giúp em nha.

KHUÊ (Gò Công)

Long, Ly, Quy, Phụng là bộ tứ quý. Chàng và em là...nhị quý trong bộ tứ quý. Hần chàng đã xem phim Trung Hoa, nhan đề «Long Phụng kỳ duyên». Hôm nào em thử xem phim này xem cái ý nghĩa sâu xa của nó ra sao. Ngọc

(Xem tiếp trang 64)

con đường, ta và em T.N.

- Ngồi vào bàn học, nhỏ
- Thấy !
- Gì nữa ?
- Chiều thứ bảy.
- ...
- Vì chiều thứ bảy học trò muốn nghỉ nên thầy không được dạy.
- Định lý gì đó ?
- Định lý Ngọc Đầu. Định lý còn thêm : thầy phải dẫn học trò đi xi-nê, xem NNTH.
- Con gái mà xem phim cao bồi.
- Sao lại không ? NNTH có BB và CC đóng, con gái đóng phim cao bồi được thì con gái cũng xem phim cao bồi được.
- Ngon ! Nhưng...ngồi vào bàn học, nhỏ.
- Thấy !
- Không thầy cô chi cả. Ngồi vào bàn học, nhanh lên.
- «Học trò» xụ mặt xuống và nện những bước chân nặng trĩu dần tới bàn. Hình như «thầy» có dấu nụ cười.
- Hôm nay học toán, bài này quan trọng phải nghe kỹ... 4 điểm ABCD hợp thành hàng điểm điều hòa khi... ơ... sao vậy ?
- ...
- Sao lại khóc ?
- Thấy ác lắm. Chiều thứ bảy mà thầy bắt học.
- Học trò làm nũng đây.
- Thấy không ác. Nhưng thầy gần thi sợ sẽ không đến được.

Bây giờ học trò phải học.

- Thấy thi nhưng học trò không thi. Học trò không cần học nhiều.
- Học nhiều cho giỏi, biết không ?
- Không biết ! Học trò không cần giỏi. Học trò không thèm học nữa. Thầy muốn dạy thì dạy cái bàn đó.
- Học trò hỗn.
- Học trò không hỗn. Học trò ức thầy. Thầy ác lắm.
- Học trò dữ quá. Xí xọn chỉ lạ. Nhưng học trò cũng dễ thương ghê đi.
- Thôi được Học đi nhỏ. Học xong rồi đi.
- Thật hả ?
- Thật.
- Ngoéo tay đi.
- Học trò đã cười và chăm chú nghe thầy giảng. Hình như thầy cũng cười.
- Em của một người mừng sinh nhật và mời bạn. Một người đến đón em.
- Câu chuyện đã bắt đầu như thế và bây giờ... hai người đã nhớ tên nhau. Ngọc Đầu là học trò. Đan là thầy. Nhưng học trò vẫn thường xúi thầy quên chức vụ và thầy đã đại dột nghe theo. Học trò. Thấy, những tiếng gọi đã theo chữ nghĩa đi hoang. Chỉ còn lại Ngọc Đầu và Đan. Khoảng không gian giữa hai người.
- Xong rồi, đi anh.
- Sao không gọi thầy ?
- Xì, còn lâu anh mới làm thầy được, họa may «thầy Đan của học trò Ngọc Đầu».
- Cũng là thầy.
- Thôi ! Không thèm cãi với anh nữa. Ra lệnh khởi hành.
- Chưa xong. Ngọc Đầu vào lấy áo mưa đi.
- Không lấy. Anh cũng không có áo mưa. Áo anh che chung được nhưng áo Ngọc Đầu không được, có cũng như không. Trời cũng không mưa lớn. Đi !
- Đan lắc đầu chịu thua với tính bướng bỉnh của người yêu (Đan vẫn tự hỏi «có phải ?»)

Ngày thi của Đan đến. Đan đậu. Dời thành phố cũ mang theo nỗi ngậm ngùi, tiếc nhớ nhưng Đan đi về gần như thường xuyên (vì niên học mới chưa bắt đầu). Một ngày, từ SG về Đan cho Ngọc Đầu biết chỉ về NT vài ngày rồi vào lại SG để đi du học.

— Mai anh vào SG rồi đi luôn, Ngọc Đầu không tiễn anh ở trong ấy được, anh đừng buồn nghe.

— Nói anh đừng buồn mà Ngọc Đầu đã buồn... lại sắp khóc, may là đường THĐ chiều nay vắng người đấy.

— Đầu, Ngọc Đầu đâu có khóc. Nhớ lúc trước anh nói không thêm giận Ngọc Đầu ít, nếu có «giận», tôi thiếu ba năm. Bắt đầu mai anh «giận» Ngọc Đầu rồi. Ngọc Đầu phải bỏ một số thói quen, này nhé : Không ai dạy Ngọc Đầu học, không ai để Ngọc Đầu làm nũng, không ai mua chè cho Ngọc Đầu, không...không...ghét anh ghê gớm.

— Sao Ngọc Đầu nói khi nào anh đi sẽ có «thấy» khác.

— Anh ! Ngọc Đầu không đùa lúc này. Anh không biết Ngọc Đầu đang buồn sao ?

— Biết Ngọc Đầu buồn anh mới chọc để Ngọc Đầu vui, cho anh xin lỗi, à mà anh không có kẻo Ngọc Đầu đừng buồn.

— Anh lại nhắc đến một thói quen của Ngọc Đầu. Bây giờ đầu anh cho kẻo Ngọc Đầu vẫn buồn. Ngọc Đầu chẳng cười được bây giờ. Nhưng Ngọc Đầu hứa sẽ cười khi anh đưa Ngọc Đầu về đền nhà.

— Ngọc Đầu nhớ đã hứa gì với anh không ?

— Nhớ chứ. Nhưng bây giờ tạm quên. Tôi, Ngọc Đầu sẽ hát. Lần đầu Ngọc Đầu hát cho riêng anh nghe bài Ngọc Đầu thích nhất.

— Tình nhớ ? !

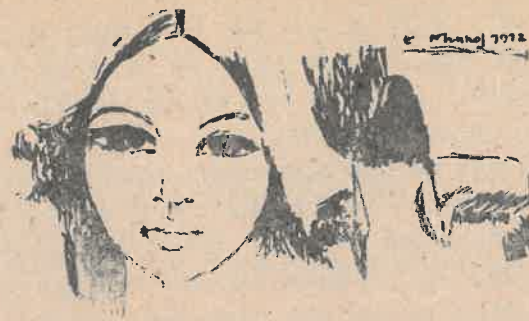
— Dạ.

Hai người đều im lặng sau tiếng «dạ» và đi dần sang trường BD L. Chiều xuống, hai hàng nền chạy dọc theo con đường.

Những chiếc lá khô theo gió cuộn lay tà áo người con gái rồi cũng theo gió nằm xuống lót đường cho những bước chân. Tiếng gió. Tiếng lá. Im lặng. Nỗi im lặng tuyệt vời.

Hãy để họ đi...

TN

phạm mắt nâu ■ trôi theo dòng đời

Tôi bất ngờ gặp lại Phần khi hai đứa cùng đang lẻ loi giữa đám người. Gặp lại sau khi đã xa xôi nhau đến cả nửa năm, có lẽ. Gặp lại, trước tiên là cùng cười tít mắt. Tiếc rằng quanh đây đông đảo quá để chúng tôi có thể tự nhiên... đâm đá nhau, như là một tên bạn đã viết : «gặp bạn bè sao tao mừng quá đôi. Chẳng biết làm gì hơn là đâm đá tụi mày, cho dần gân dần cốt». Đây đây, con gái bây giờ y như nữ tặc.

Tôi ngăm Phần. Nhỏ con vẫn giống xưa. Tóc dài đen. Môi xinh cười khoe răng khểnh. Mắt một mí cười bằng đuôi dài, rất...lãng (tôi thường nói vậy và Phần thường la lên oai oái).

— Thề nào ? Phần hất hàm hỏi.

Tôi vênh mặt, mà buồn cười :

— Thề nào là thề nào, đời tớ không chỉ hỏi bằng một tiếng thề nào, đầu nghe. Nhưng thực ra chỉ một tiếng «thề nào» là đủ. Tôi ăn tôi ngủ thề nào. Tôi khoẻ mạnh đau ốm thề nào. Tôi sung sướng đau khổ thề nào. Tôi học hành thề nào. Tôi «yêu ai» thề nào...

Có quá nhiều thứ để Phần không biết thăm hỏi gì trước hết. Và tôi thì không thể nói cùng một lúc mọi điều. Rồi cuộc hai đứa chỉ quanh quẩn «nhìn nhau», và cười, cười như không hết. Tôi nhớ những giọng chữ mới đây của Phần gọi «mày độ này vui về lắm chứ gì, nghe

rất nhiều lời đồn đả nhà». Tôi tức tôi trả lời «vui về ? Chắc tại tao hay cười quá hả». Có thể là như thế. Rằng muốn sống đời thì cần phải có sự thăng bằng. Nếu nội tâm rắc rối tở vò, bề ngoài càng nên cười nói hồn nhiên. Và như một cách nói nào : lắm lúc tôi chẳng biết rõ chính tôi, thì làm sao Phiền hiểu.

Hai đứa sánh vai nhau theo người người ra công. Phiền kêu, hôm nay tụi nó đi chơi vui nhộn mà tụi mình lại chui vào cái chốn buồn tênh này. Tôi hỏi có làm được bài không, nhỏ con lác đầu, nhằng nhằng thôi mà, được gì. Tôi ngược mặt cười lên ngọn cây bảo, tao thì super lắm, về phía cả bài toán, ừ ừ, nepas luôn người đời, nepas luôn đời người. Phiền vừa cười vừa hét thôi xin thôi xin.

Ờ hay, tôi đến đây làm gì, nộp đơn làm gì, thì thôi làm gì. Ôi mắt còn trong nhưng như muốn héo. Lòng còn son : hưng chừng muốn mới. Tôi nói với Phiền rằng ngồi trong phòng thi, lúc mà mọi người cặm cụi làm bài, thì tôi chỉ thiết ngắm cái ô cửa rất xinh xắn kia nhà cao. Trời ơi cái ô cửa xinh quá sức tưởng tượng. Thoạt đầu hai cánh cùng khép kín. Màu bleu-marine in đậm giữa tường vàng. Nét vòng cung chảy đều, cân xứng, dịu dàng lặng lẽ. Tôi ngắm mê mải như thuở nhỏ hết lòng yêu dấu nai Bambi. Tuy thế, cũng phải ngó vào cái bài thi một chút, tôi quay lại với mặt bàn. Lúc sau nhìn ra một cánh khép và một cánh mở. Có ai đã dang tay nhẹ đẩy cửa ra. Có ai ở sau đó, trong nhà đó. Nơi đây là trường đạo lớn rộng, tôi ước ao được gặp một Cha nào đó. Người sẽ với áo chùng đen đứng bên ô cửa thánh, lặng lẽ nhìn ra. Trời ơi tuyệt vời biết mấy. Tôi ước ao và chờ đợi thật thà. Nhưng phút giây im trời và cửa mở vẫn mở vào cửa khép vẫn khép. Không ai người chẳng chịu xuất hiện cho tôi cảm động quên đời tục lụy. Chúa ơi tại sao.

Con nhỏ Phiền cười rình rích. Nó đưa tay kí đầu tôi :

— Chúa chả màng tới mày đâu. Phật cũng chả có mở cửa lòng rộng đón. Mày vẫn tự xưng là đứa vô thần mà.

Tôi cười méo miệng :

— Đúng thế, ta là đứa vô thần.

Chúng tôi thông thả đi bộ ra bên xe, nhân tiện dạo một vòng phố xá. Vẫn các con đường thuộc nằm lòng tên. Các con đường chạy dài

dài, cắt khúc nhau, trải im cảm đón bước chân người. Vẫn các cửa hiệu với kính trong mà tôi thường nhìn vào, có khi không là để ngắm nghĩa các thứ, nhưng là để soi lấy bóng mình. Vẫn cuộc sống, ôi cuộc sống quanh đây.

Tôi bóp vai Phiền :

— Mày nghe đồn cái gì về tao, ranh con.

Phiền cười nhếch mép :

— Chuyện nghe đồn là chuyện không thể kể lại cho đương sự cơ mà.

Tôi bực mình, muốn bứt tóc nó để thấy cái mặt nhăn như khi. Ôi cuộc sống quanh đây kinh khủng lắm. Thiên hạ quanh ta ghê gớm lắm. Chuyện chi cũng được phơi trần. Và nếu ta không có chuyện chi thì cũng hóa ra có khối chuyện chi ! Tôi đã bị nghe nhiều lời «hỏi thăm» hết sức buồn cười. Trời ơi, thiên hạ lắm khi thông minh một cách ngu muội, cứ «suy ra» hồng hêt, con nhà Phiền này. Nó cũng như người khác. Nó chẳng biết tôi, và ngược lại. Cho dầu có đến bảy năm cùng chung dưới mái trường nữ trung học đó. Hai đứa hẳn đã chạy vòng vòng quanh đời nhau, chứ không hề đi qua đời nhau. Có phải thế.

Nhưng dù sao mặc lòng, tôi vẫn lấy làm vui sướng khi gặp lại Phiền và đi rong thê này, những bạn xưa, nếu không là tri kỷ thì cũng đã là một phần tình yêu, một phần đời sống, của mình. Kể từ khi bước đến cái trường đại học buồn nản (phải học nhờ nơi rạp hát, đi ghi cours mà cảm như đi nghe giáo sư trình diễn cái lương), thật tình là tôi không có thêm một bạn bè, một tình thân nào khác. Nên tự nhiên, tôi đâm ra nhớ nhung những tình thân cũ. Những tình thân mỗi lúc mỗi hiem hoi, bởi chúng tôi thì dần và thất lạc nhau, xa xôi nhau nơi nào không rõ.

Phiền kể lam nham về phân khoa nó học, đám bạn cũ mới. Các buổi thực tập vui thích. Và sách vở chán ừ từng chống. Và kỳ thi mỗi mệt, vừa qua xong. Con nhỏ vẫn cái lời nói ngang như cua bò, cùng về bước bình, ngoan cô mà khi xưa thường gây nhiều cuộc «đổi khẩu» ly kỳ với bạn bè, cả với giáo sư.

Đôi khi tôi hỏi, còn lo-ve của bạn thì tiền tới ngõ cụt nào. Phiền cười cười :

— Đang bận yêu cây cỏ núi rừng. Chả thiết chơi với ai. Khi «có gì» thì tội mày biết liền ấy mà. Đó là tiếng thét to nhất của tao.

Vẫn cười tiếp :

— Nửa hồn gởi lại Đà Lạt rồi, còn nửa hồn này thì đôi khi đại khờ một chút ở đâu đó không rõ.

Đà Lạt hả. Tôi bấu dài môi :

— Ông chả thèm yêu những gì thiên hạ đã yêu nhiều quá.

Phiên hỏi :

— Chỉ yêu ai đó thôi à.

— Không chắc, ai đó hẳn cũng lắm kẻ mê...

Tôi nói và cười thầm, nghĩ không biết ai đó là ai đó trong thế giới người ngợm lờn nhờn này :

— Vậy yêu gì, bé con ?

— Ta yêu tình ta.

Phiên cười dòn làm như thú vị lắm, và bẹo má tôi :

— Mi hãy còn lãng mạn quá vậy bé con.

Tôi che tay ngang trán để được nhắm mắt lại, chút xíu :

— Còn lãng mạn được là quý rồi. Chừng không thể lãng mạn nữa mới nguy tai.

Phiên không nói gì, chỉ tùm tùm miệng xinh.

Tôi nghịch tóc nó, dịu dàng :

— Em nhỏ cũng lãng mạn bằng giới, đừng vờ vệt.

Đường như ở trường xưa của tội mình, root tên thì có đến 99 tên «mang tiếng» là lãng mạn, nhĩ Phiên nhĩ. Tôi bỗng đứng nhưng nhớ quá chừng. Trong tâm trí mường tượng ra hình ảnh Phiên trông nghiêng khuôn mặt in lên nền lá cây nhạc ngựa xanh mướt, và tay ôm tập sách có một cánh mourir d'aimer rất tuyệt. Tôi cũng mường tượng thấy ô cửa sổ lầu hai, nơi Phiên và tôi đứng bên nhau ngó xuống sân trường chia những ô vuông cùng mây gốc me non mới trồng. Khi ấy là buổi gần gui cuối. Phiên tự đứng bỏ rơi đầu mắt cái tính đánh đá nghịch ngợm, tự đứng rất hiền mà trùng giọng tí tê «làm sao ôm giữ được hết những thứ này trong vòng tay».

Bây giờ xa khỏi, tất nhiên chúng tôi không còn ôm giữ được bất cứ thứ gì, ngoại trừ tình yêu trường, dầu trong tim son.

Phiên chia tay tôi ở một đầu đường. Nhóc con đi thẳng đây, ta rẽ ngã này. Và Phiên quay lưng. Và tôi quay lưng. Chỉ còn gặp trong mơ hồ dáng Phiên xinh ngoan với giỏ mây, áo dài hồng phấn. Quả thật Phiên nhiều khi trông hiền như một con mèo con. Lúc tôi leo lên xe trạm chỗ trông thì người tài xế bắt đầu đạp máy.

Tiếng máy nổ vang rộn rã nhưc đầu. Bánh lăn đi và đám khói tỏa nồng, tiếp thêm nỗi ngọt ngào trong trưa hanh hao. Mọi người đều như muốn ngộp thở. Cụ Tẩu già ngồi bên khuyệt khuyệt mũi. Người đàn bà phía trước nhủu mày nhăn văng trán. Ôi đời sống quanh đây, tựa hồ những nếp nhăn in hẳn tằm hờn trong trẻo. Ôi một đời sống như đời sống của phố phường này, người ta không chỉ đi bằng hai chân mà có khi còn bò bằng cả tứ chi. Tôi mới rữ trong phận mình, say là vì men đời.

Tay mở áp lên trán, tôi mơ màng hình dung ra Phiên, lúc này đã xa. Phiên trở về một nơi có nhà thờ xám, bẹc viên bằng đám cây lá xanh luôn luôn im lặng hướng về trời. Phiên trở về một nơi có các con đường chạy song song, trái dài uơm đầy bóng mát. Phiên trở về một nơi có mái nhà thờ tĩnh mịch bình an. Phiên trở về một nơi không có tôi. Một nơi không của tôi. Có lẽ hai đứa mãi mãi ngoài đời nhau. Có lẽ mọi người đều ngoài đời tôi. Đời tôi riêng lẻ lênh đênh long đong lêu bêu lang bang. Như mây qua trời. Như rong vùi âm u dưới biển. Tiếng máy nổ và đám khói mỗi lúc mỗi làm hồn xác thêm nhưc nhồi ngáy ngất. Hai tên con trai đi vespa phía sau thì cứ lẻo đẻo cười cầu tài. Dưng không tôi cảm thấy «cắn» ngát xiu. Phái đấy. Em nhỏ nên ngất xiu ít lâu, khi đang mê mỗi trôi xuôi theo dòng đời

PHẠM MẬT NẬU

BẠN ĐỌC HÃY GỬI BÀI VỀ
ĐÓNG GÓP CHO SỔ

HẠ OI

TRẦN VĂN NGHĨA

bên sông hoàng hôn

chiều nghiêng tâm sự thối về
nghe sông chờ lạnh trăm bề đá xưa
tình nào em đã quên chưa
sao buồn cứ mãi như mưa xuống đây

một mình ngồi lại ở đây
mộng kia thoáng nhớ trong cây lá vàng
giữa trời khói quện mang mang
cắm cắm đâu biết người sang phương nào

chiều nghiêng với gió trên cao
gửi sầu theo dĩ vãng nào xa xôi
tay ta chẳng giữ được người
nên thương đau vẫn muôn đời đau thương

tình kia là tiếng than buồn
(dù ta có giàu tiếng buồn thờ dài)
mờ mờ bóng nước chiều phai
lặn trong sóng vỗ tiếng ai lạnh sâu

mộng ai xanh buổi ban đầu
trăm năm trong mắt một màu chứa chan

NGUYỄN NGỌC NGHĨA

giữa hôn mê đời

Chiều thấp nắng trên vai người sáng phúc
Có ta về lỡ dở cuộc chơi rong
Em hôn hậu đôi bàn tay thô bạc
Gõ lên sầu ta hạnh phúc bao dung

Ngày chờ đợi đã vàng chân cõ muện
Nửa đời ta thân lang bạt kỳ hồ
Sao em đèn, cột chân ta cuống vọng
Gặp em rồi trời đất ngán ngơ

Thượng đế cũng mềm lòng thôi, hiền Ạ.
Dấu chỉ ta khinh bạc mấy cho cam
Bời vẩn thê quen một đời lêu lổng
Nên trời xui ta sập bẫy em giăng

Chỉ một lần cho nghe em chơi với
Trong hồn ta đã hiện dấu tình hoài
Giữa rừng em ngậm một mùa sương khói
Phủ quanh rừng thu tóc xỏa bay bay
Gởi cho em, này một thời lãng mạn
Đường máu dòn muôn nhịp lạ xôn xao

HỒ TRIỀU

em xiêm áo, lạy trời anh dẫn bước

Di nhiên, em phải chăm, mùa thi tới
Anh ngại hẹn hò ; nhưng sợ quên nhau
Buổi học thêm, giờ, lòng dạ nôn nao
Thật, anh cũng muốn đón em dưới phò
Trời cuối tháng không trăng, đi về bộ
Bóng tối theo, sợ em cũng buồn theo
Khi thơ viết, tìm chưa ra cách gởi
Trong mây xa, và những lá ngả màu
Lòng anh, bỗng thương dùm em mấy đôi
Tình không hẹn, nhưng còn hơn chờ đợi
Vài lần thư, mà không thể xa nhau
Đường nhân gian, có vạ nẻo qua cầu
Em xiêm áo, lạy trời anh dẫn bước.

MAI ĐÔNG

LỮY ĐỨC NGHIỆM

Gác chiếc xe đạp trắng cạnh bức tường thấp của nhà bếp, Khanh hỏi hộp, rón rén từng bước nhỏ đi vào bên trong, khung cửa rộng bỏ ngỏ cho thấy cả màu cây xanh và trắng vàng rực rỡ đằng sau khu vườn mênh mông im vắng. Tiếng một con chim sâu hót lên như một điệu nhạc chào vui thân ái. Nhìn quanh quẩn không thấy ai Khanh đi nhẹ lên nhà trên, chiếc bàn lớn phủ một tấm khăn mới màu hồng nhạt, một chùm bông cúc vàng cắm trong lọ thủy tinh, tỏa ra từng đóa diu dàng rực rỡ xuống mặt bàn lót gương trong vát sau chiếc bàn dài là phòng thờ với những bộ lư bằng đồng vàng chói, Khanh đứng yên một lúc trước bàn thờ ngẫm nghĩ những bức chân dung, những bát nhang và những màn trướng thêu kim tuyến rực rỡ, mỉm cười bằng quơ nghĩ thầm, ngày kia lớn lên, mình sẽ tới trước bàn thờ này cùng với Mai Đông...

Ý nghĩ lịm tắt với tiếng cười rú lên bất ngờ đầu hiên nhà, hai đứa bé rượt nhau, đâm sầm vào chân Khanh ngã lăn ra đất, Khanh cúi xuống bế con bé má cà chua lên vuốt tóc hỏi dịu dàng :

— Di đâu ?

Con bé nguây đầu :

— Ai mà biết

Thằng bé đứng dậy phủi áo quần đầy bụi.

— Di nào ?

— Di Hạnh.

Lẽ ra Khanh hỏi di Mai Đông đâu nhưng ngượng với hai đứa bé Khanh hỏi tên người khác.

Người đàn bà từ sau vườn đi vào với những nhánh hồng mới cắt trong tay.

— Ủa Khanh. Sao biết mà đến ?...

Chị ấy nói cái gì thế, biết, biết cái gì... Có lẽ chị ấy đoán được mình tới là vì nghe tin Mai Đông vừa về thăm...

— Dạ chị nói em biết cái gì ?

— Nếu Đông không về cậu đời nào đến đây thăm chị.

Khanh định nói, em không đến vì mỗi lần đến chị chỉ thêm nhớ Mai Đông, nhưng không đủ can đảm nói Khanh đứng im, nghe tiếng mình, với chính mình mặt đỏ lên lúng túng...

Khanh hỏi liều :

— Mai Đông đâu rồi chị ?

Hạnh cười, chị nhìn ra phía cổng ngoài đó vắng hoe chỉ mấy cây hoa đào vừa nở lung linh trước gió, một khoảng trời xanh cắt xéo bên kia những tầng lá dừa ông ả. Bóng một người đi qua trước ngõ nắng vàng. Hai đứa bé lại túm lấy nhau đâm đá một lúc rồi chạy tuốt ra sau vườn, chị Hạnh loay hoay mở hộp mứt hạt sen vừa làm xong, báo Khanh ngồi xuống ghế, để chị đi pha trà sen, Khanh bứt rứt nhui xuống con đường đi vào nhà tưởng thấy bóng Mai Đông ra vào đâu đó. Nếu không gặp được Mai Đông, nếu việc Mai Đông về chỉ là một tin nghe lăm, chị Trâm Anh đã véo tai Khanh tội hòm qua, khi Khanh thăm lên viết những hàng chữ nhỏ gửi Mai Đông.

— Người ta về bằng xương bằng thịt rồi đó còn gởi gắm làm gì.

Khanh nhồm dậy :

— Chị đùa hả, cứ phỉnh hoài.

— Thật mà chị mới gặp Mai Đông ở đường Huyền Trân nó dẫn hai đứa bé mặc đồ tang đi ngơ ngơ như mất hồn.

Chị Hạnh kéo ghế đặt thau mứt ra trước mặt Khanh :

— Ngồi ăn cái này đi, chị mới làm, để chị đi tìm Mai Đông vào cho.

— Em biết Mai Đông đâu rồi chị để em đi tìm.

— Rồi hai đứa vào ăn mút đi nhé, chị pha trà cho, trà của ông cụ đây...

Khanh nghe nhói một cái trong tim khi nhớ đến nét mặt hăm hăm trang nghiêm và khô khan của ba Mai Đông, những lời hằn học của ba mình khi nói đến ông ấy, đến không khí nặng nề âm ỉ, như một thứ lửa cháy ngầm giữa hai gia đình khiến Khanh chùn bước lại.

— Nhưng mà... hai bác đi vắng rồi chứ chị.

— Ừ hôm nay hai ông bà đi kỵ bên Hải An. Lẽ ra Đông phải đi nhưng chị xin cho Đông ở nhà.

Khanh chớp mắt :

— Sao vậy chị ?

— Mai Đông nói chỉ muốn ngồi nhà và chờ.

Chờ...chờ em ư, Khanh muốn nói, nhưng người như chao lượn trên một vầng mây trắng, Khanh đi như bay ra phía sau vườn.

Những khoảng hàng rào bị che khuất dưới vầng lá tòi còn đọng sương, trong vạt vương vương từng màng lưới nhện mong manh, những dây tơ hồng vàng ánh quân quít vươn lên, như những đầu hồi âm thầm óng ả mùi thơm của những trái mít non còn uơm đầy cảm mịn, lẫn trong mùi hương ngào ngạt của trường vi và tí muối bên kia lối đi quanh co ra bờ sông, những con chim sợ bước chân động vút bay lên tiếng cánh mơ màng như lá chao mình trong bóng gió.

Đứng trên thềm bên vầng nhìn xuống dưới kia những bậc thềm đá xám, Khanh đã nhìn thấy Mai Đông với mái tóc xõa ôm tròn khoảng lưng nhỏ nhắn và hai bàn tay tần mẩn ngắt từng cọng cỏ củ xanh xếp thành tên gác lên nhau trên mặt đất hồng mịn.

Khanh gọi nghe tiếng mình vang hơn lời :

— Mai Đông.

Dưới kia người con gái từ từ quay đầu lại miệng nàng mở hé, hai con mắt tròn và to, lấp lánh uhu đôi sao đen, sững sờ bất động soi khuôn mặt sáng hồng vào ánh nắng chiều trên những tàn cây xanh cao đội xuống.

Tiếng Mai Đông cười trong lời run :

— Khanh !

Khanh nhảy xuống những bậc thềm đá như sóc chuyển, Đông đứng bật dậy hai tay buông thõng theo thân thể, những ngón tay ghì lấy mái tóc lòa xõa gió bay trong hai mắt Khanh và Mai Đông, như một cánh làm xiêu đồ trong chiều gió động.

Nụ cười chợt tắt trên môi, Mai Đông lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm hai tay khoanh gôi, nhìn ra phía dòng sông nước chảy ơ thờ.

— Khanh tới làm gì đây ?

Khanh ngồi xuống cạnh Mai Đông, hai người cách nhau một khoảng vừa đủ để cảm thấy chơi vơi, một thoáng giận hờn lẫn nhớ mong.

— Sao Mai Đông hỏi vậy ?

Đôi mắt Mai Đông nguyệt có đuôi một bóng vô hình trước mặt.

— Không đi Tiên Sa lại qua đây.

Khanh ngần ngại :

— Đi Tiên Sa làm gì ?

— Làm gì thì biết lấy...

— Biết cái gì ?

Im lặng bản khoả một lúc rồi Khanh lại bật lên cười :

— Liên ày hả ?

— Còn ai.

— Ăn nhầm gì.

— Không ăn nhầm gì mà đi Tiên Sa với người ta.

— Ai mách Mai Đông vậy. Đi cả nhà với chị của Tiên Sa. Chị

Tiên Sa là bạn chị Trâm anh mà.

— Và Khanh là bạn người ta để quá mà.

— Bậy bạ.

— Bậy bạ sao được, rõ ràng ràng còn chối.

Khanh cười :

— Đừng có giận ầu. Cứ nghe mấy con bạn nói bậy bạ, nghe tụi nó có lúc cháy nhà.

Thà nhà cháy còn hơn. Mai Đông nghĩ. Những việc Khanh làm với Đông chưa một lần nào liều lĩnh hay bằng một dịp may nào đó, đi với nhau tới chỗ nào chưa, chưa bao giờ và từ nay thì hết không bao giờ.

— Sao Mai Đông về được ?
 — Đêm mấy đứa cháu về chịu tang bên nhà nội.
 — Thề không ai khác à ?
 — Má nó đau mình được giao đưa chúng về.
 — Hai bác không... ngăn à ?
 — Chuyện cần nhưng... ông cụ viết thư cho chị Hạnh. Không cho mình gặp nhau.

Khanh đan tay vào nhau :

— Chị ấy thương tội mình quá.
 — Phải chi mình được trở về học Sao-Biển. Nhớ trường và tội nó quá chừng, nhiều đêm chỉ nằm khóc chẳng thèm học bài. Trong ấy cái gì cũng chán lăm, cả thầy lẫn bạn, cả khung cảnh lẫn bài vở.

— Biển thích chứ.

— Mình không thích, chỉ cát và cát, những chiều mưa, nước hắt làm thành những lớp mỏng trên mặt, trong lớp học ngồi nhìn ra, chỉ thấy những dấu chân trong sân trường nhấp nhô, buồn thiu muốn về. Nhưng về làm sao được.

— Thứ xin bác cho về học lại Sao Biển

— Không đời nào ông chịu, trong ấy ông chiều Đông quá chừng, Đông có một phòng riêng, bàn học, giường, tủ, kệ sách. Nhưng mà cứ nhớ ở đây quá chừng, chỉ trông được thư tội nó.

— Không trông thư mình à.

— Thư nào, đời nào Khanh gửi mà trông.

— Thôi chết, mỗi tuần mình gửi hai, ba cái mà. Nhưng không dài đâu, mỗi cái hai ba hàng. Mình không biết viết thư như Mai Đông đâu, mỗi hàng mất cả giờ ấy. Nhưng không được cái thư nào cả à.

— Không. Thôi đúng là ông cụ xé vớt hết, Khanh đã đề tên ngoài bì sao ?

— Chỉ đề địa chỉ thôi.

Mai Đông tỏ vẻ thất vọng :

— Đọc địa chỉ ông biết của ai rồi.

— Bữa nào mình sẽ tìm cách gửi đề đừng bị xé.

Mai Đông rưng rưng hai con mắt :

— Thôi đừng nói tới bữa nào. Đông còn hai hôm nữa là đi.

— Sớm quá vậy.
 — Vì đám bên nội hôm 30. Mai rồi.
 — Ở đâu ?
 — Bên Hải An.
 — Qua sông phải không ?
 — Ừ
 — Mấy giờ Đông lên đó ?
 — Trưa, đến chiều về chị Hạnh
 — Về với lũ trẻ à ?
 — Về một mình, tội nó ở lại.
 — Vậy sáng mai mình đến đưa Mai Đông.
 — Thật không ?
 — Thật.
 — Bên nhà có biết Mai Đông về không ?
 — Chỉ chị Trâm Anh biết. Thôi mình về.

Khanh đứng lên. Mai Đông đứng lên theo hai người quay lại nhìn bên sông chơi với trước mắt.

— Thôi mình về. Mai Đông nghe.

Mai Đông cúi mặt nhìn hai bàn chân hiển lành mang guốc trắng của mình.

— Mai Khanh không tới ?

Khanh gật đầu. Mai Đông mỉm môi, lách nhanh qua khỏi. Khanh bước lên thêm như chạy trốn.

— Mai Đông.

Ngập ngừng một lúc rồi nàng quay lại.

Khanh đưa tay lên mái tóc Mai Đông tách rời một sợi nhỏ bực lên, đặt sợi tóc ướt lảng trong bàn tay mình, Khanh mấp máy đôi môi hồng, Mai Đông tưởng suốt đời còn buồn nhớ.

— Mình sẽ tìm một cái hộp thật đẹp nuôi sợi tóc này mãi mãi.

LŨY ĐỨC NGHIỆM

CHU TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

SAU BAO NHIÊU THÁNG NĂM LÀM ĂN VẶT VÀ, BỒN TIỆM VẪN VUI VỀ THỰC HIỆN MỌI NGHIỆP VỤ TỪ BẮC CỰC TỚI NAM CỰC, BUÔN BÁN TỪ CỘNG RÁC CHO ĐỀN GHỀ NHÀ VUA. BỒN TIỆM VẪN GIỮ VỮNG LẬP TRƯỜNG KHÔNG TRANH NGHỀ BUÔN PHÂN CỦA AI. NƠI ĐÂY CŨNG KHÔNG NHẬN ĐÔI VẾ SỔ TRÚNG. KÍNH CÁO

bạn có biết

Bên Anh, có một loại máy báo lửa cháy rầy nhạy. Sau hai lần hoạt động : một khi người vợ đun nước và một khi ông chống... châm thuốc hút, chiếc máy đã được nghĩ phép dài hạn không lương vì quá... nhạy.

nắc cục

Một người bạn của mình bị nằm

cục. Không lo ! Cứ việc chọc hấn nổi giận và cãi lộn với mình (nhớ : chỉ «cãi» chứ không «đánh»), cam đoan sau một hồi cãi lộn, nắc cục sẽ biến mất.

bán da gà

Nghe lóm được ở công Quan thuế một phi trường.

— Ông tên gì ?

— Hikcock.

— Nghề nghiệp ?

— Bán da gà.

TN (Nhatrang)

con tem quý nhất

Con tem quý nhất thế giới là con tem giá 1 xu, được phát hành vào năm 1856 ở GUYANE thuộc Anh. Người ta bán nó tại Nữ Ước với giá 2.500.000 quan mới của Pháp. Nếu nhân với hối suất VN thì cả một gia tài khổng lồ.

VATH

kỷ lục giải phẫu

Người được giải phẫu nhiều nhất thế giới là một lính Nam Phi tên LIONIL DE WITT. Anh ta bị đập trúng bãi mìn ở EL ALAMEIN thuộc Bắc Phi vào năm 1941 và anh ta đã phải giải phẫu trong 9 năm với 410 lần. Ghê quá các bạn nhỉ (?)

bằng cấp

Một phóng viên hỏi một nhà doanh nghiệp.

— Ông có bằng tú tài không ?

— Không, nhưng mà người thư ký của tôi có.

VATH

dăng trí

Các vị bác học thường mắc phải «cố tật dĩ nhiên» là đăng trí. Điển hình là bác học gia Léopolel.

Một hôm đang đi dạo trên bờ sông, ông trật chân và té xuống nước. Ông kêu la cầu cứu om tời. Lúc ấy, có một người đi ngang qua, và cứu ông lên. Sau đó, sau câu cảm ơn, ông đã trách ông : Ý chết ! Tôi quên là tôi có biết bơi.

tóc giả

Descartes, nhà triết học thích đeo tóc giả nhất. Ông đã mua cả trăm bộ tóc giả và cắt trong tủ áo.

MINH DU

tiêu

Khi nghiên cứu các thứ gia vị khác nhau, một số nhà hóa học đức nhận thấy rằng hạt tiêu có tính phòng ngừa được các bệnh về tim, dĩ nhiên là nó cũng trị lành được các bệnh đó.

Ngoài hạt tiêu ra (không thầy nói đèn ớt) các ông còn cho biết Quê và Gừng cũng có đặc tính phòng ngừa các bệnh về tuần hoàn, nhất là chứng huyết quản (thromboses).

PHẠM THIÊN THU ghi

tư tưởng đẹp

— Một trí tuệ tầm thường nhưng chuyên cần có thể tiến xa hơn thứ trí tuệ tuyệt vời mà lười biếng.

J. DEVAL

— Tâm hồn vui vẻ là do hành động thẳng thắn.

SHELLEY

— Khi phải phụng sự tổ quốc : mọi thân tình phải dẹp hết, mọi yêu đương phải xếp lại, cá nhân không được đếm xỉa, người ta chỉ còn là một công dân

BAREAU

xỏ ngọt

Thầy độc giả tôi thăm viếng mình, trong lúc mình đang trằm chằm trên giường, vào lúc quá chín giờ, văn sĩ bào chữa như sau :

— Tôi có thói quen là nằm trên giường, để sắp đặt những ý tưởng, cho thiên truyện dài tôi sắp viết.

Hôm sau độc giả ấy lại đến nhà vị văn sĩ này, vào lúc mười hai giờ mấy trưa. Thầy vị văn sĩ này vẫn ở vị thề cũ, độc giả mỉm cười xỏ ngọt :

— Coi chừng đó, anh làm việc quá sức sẽ có hại đấy !

MINH DU

ăn hành dễ tiêu và bổ tim

Đây là 1 thứ thuốc bất ngờ các ông được sĩ ở viện y khoa Kharkov (Vkraine) đã nghiên cứu về củ hành và trích ra được 1 hóa chất tên là Allylthep. đem thí nghiệm cho người, các ông nhận thấy nó có

CHÚNG TÔI LONG TRỌNG
THÔNG BÁO : SỞ 134 PHÁT
HÀNH NGÀY 31-5-1974 LÀ
SỞ ĐẶC BIỆT KỶ NIỆM ĐỀ
TAM CHU NIÊN CỦA TUỔI
NGỌC.

được tính làm dễ tiêu và bổ tim. Vươn theo các nhà bác học đó thì hành còn có công dụng làm giảm chất Cholesterol trong huyết thanh trong các cuộc thí nghiệm cho loài thỏ. Vậy mây bổ cứ đớp thật nhiều hành vào.

ma ở nước mỹ

Sau cuốn phim ma quái «The Exorcist» ăn khách kỷ lục ở Mỹ, viện thăm dò dư luận Louis Harris đã phổ biến hôm 29-4 một kết quả như sau : 53 phần trăm dân chúng Hoa Kỳ tin rằng ma quỷ có thể nhập vào người ta một cách dễ dàng. Bán thăm dò cho thấy là càng nhỏ tuổi càng dễ tin, lớn lên thì bớt dần. Con số 53 thật khủng khiếp, chẳng nhẽ The Exorcist đã ảnh hưởng đến «đức tin» của dân Mỹ kỹ thế. Hay tại Watergate ?

ẦY
ƠI !

VĂN : Kiên nữ ời, người ấy nói chỉ thích hoa búp thối. Theo tâm lý con gái, KN cho thề nghĩa là sao. Liệu tôi có thể phát triển trái tim nàng được không ?

KIÊN THƠM (SAIGON)

ĐÁP : Nàng muốn nói : Tình ta xin chỉ kín đáo. Nhưng theo Nữ, hoa nào rồi đến mùa cũng nở. Trái tim nàng coi bộ phong phú lắm đây, chúc bạn toại nguyện sớm.

VĂN : Kiên vàng ui ! Chàng của HL năm nay thi, làm cách nào cho chàng chịu học thi, quên HL để học thi, nhưng đừng... quên... luôn. Mách với.

H.L (Kontum)

ĐÁP : Hãy nhắc chàng nhớ đón xem chương trình Tiếng nói Động Viên mỗi tuần. Đồng thời mỗi thứ sáu gửi chàng một cuốn báo TN.

VĂN : KV ời, cho tò mò hỏi nhỏ tí đừng đổ mặt nha, vậy chứ đẳng ấy với Kiên Nữ «là gì» của nhau vậy ?

TR.V.B (Gia Định)

ĐÁP : Nơi đây là chôn làm ăn

đứng đắn. Một đẳng là chủ tiệm, một đẳng là Quản lý rõ ràng thề, đừng gán ghép tội nghiệp. Cả hai đã giải phẫu tim và nguyện quên mình để xả thân vì Chạp Phô.

chẳng yêu nhau lắm
cũng cần nhau đau

Một thiếu nữ 16 tuổi đã tới bót cảnh sát mang theo khúc lưỡi của một thanh niên. Cô này khai rằng chính cô đã cắn đứt khúc lưỡi này khi thanh niên nói trên tim cách hôn cô. Vẫn theo lời nạn nhân thi, để trả thù, thanh niên nọ đã cắn vào má cô một cái trước khi tàu thoát.

Đó là một mẩu tin của hãng Reuter đánh đi từ Taipei. Chỉ cần có một tí nhận xét và... kinh nghiệm ta thấy đó là tin phiệu. Các thông tin viên đối thường ngồi ở quán cà phê để... tưởng tượng tin nóng hổi như thề. (Cũng như anh chàng phóng viên vịt cổ của hãng AFP loan tin sẽ có vụ trưởng chạy tập thể của 200 nam nữ sinh viên Văn khoa. Đợi mãi chả thấy gì, BDD Văn khoa Saigon bèn đính chính, dù rằng VNCH có rất nhiều phân Khoa Văn) Giấy má mắc mỏ, nhờ các anh vịt cổ một tí.

TÔ HỢP KIÊN

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Buồn cười hơn cả là Đoàn Dự biết khâu vá ! Cậu thêu khăn rất đẹp. Ngoài những tài vật nội trợ (Ầy quên, Đoàn Dự nấu cơm khéo đáo để, rửa bát đĩa trứ danh.) Đoàn Dự chỉ biết chúm đầu vào sách vở và võ đường Đoàn Dự không xuất sắc riêng môn học nào cả. Môn nào cậu cũng trung bình thôi. Đoàn Dự học Văn Khoa vì nghe lời xúi bẩy của em gái. Cậu khích lệ đáng đồng cơm bát gạo của Hoàng Dung : « Con gái mê văn chương nhất, âm nhạc nhì »... Đoàn Dự bèn ghi danh Đại học Văn Khoa, học văn chương với những vì sao bác đầu của nền văn chương Việt Nam. Khi Đoàn Dự quyết định học văn chương, ấy là lúc tâm hồn cậu thoát ly cái thế xác lực sĩ và khôi óc « đần độn » — Theo sự nhận xét lão lều của em gái cậu — để loanh quanh những chỗ bạn gái của em gái cậu hội thảo các vấn đề... Đoàn Dự nặng cảm tình với Chu Chỉ Nhược, con nhỏ gấu nhât, ưa phê bình con trai nhât, giọng nói the the nhât, lắm lời nhât...

Thầy Elvis Đậu «lăng xê» một cái «lét đa mua» cho Chu Chỉ Nhược Đoàn Dự hơi hơi nổi giận. Tuy nhiên, Đoàn Dự phục Elvis Đậu sát đất. Thăng này viết thư tán gái mà quá. Nó đẩy mình thập bát môn võ nghệ. Elvis Đậu có học Văn Khoa không ? Nếu nó là văn sĩ kiêm thi sĩ, e rằng sinh viên Văn Khoa cỡ mình phải học thơ văn của nó. Nhưng tại sao bọn Nghịch Nữ chê nó cù không cười ? Nó thiếu chất «uy mua» chăng ? Đoàn Dự muốn kết thân với Elvis Đậu. Cậu muốn

gia nhập bút nhóm Tàu Vị Liễu. Cậu muốn Elvis Đậu chỉ dẫn cậu cách viết thư tình và cách gửi thư tình. Con lỏi Hoàng Dung hiện đang giữ một «cô lều sông» thư của các kếp, trong đó có thư của Elvis Đậu. Minh nên xem lên, ghi chép rõ ràng địa chỉ Elvis Đậu. Nói là làm liền, Đoàn Dự bèn sang phòng của Hoàng Dung. Lúc này, con lỏi tình quái đang dạo đàn dưới nhà. Đoàn Dự anh đứng đẩy cửa bước vào. Cậu lục lạo một hồi. Đây rồi, những bức thư tình hay nhất thế giới. Chúng ở ngăn kéo, chung đụng với muối ớt, tấm ruột, xí muối, đậu phộng và bạc cắc ! Đoàn Dự thộp cồ trúng ngay bức thư của Elvis Đậu. Cậu nhẩn mũi. Hít hà. Quái, thư tình sao lại ướp nước mắm nhỉ ? Đoàn Dự mỉm cười : A, hiểu rồi, bọn quái đem thư Elvis Đậu ra bình đã làm vấy nước mắm ! Cậu lỏi thư ra, ghi nhanh địa chỉ của Elvis Đậu. Cậu than thầm : Tội nghiệp mày quá, thư tình ă. mày bị ướp nước mắm Phan Thiết. Tò mò, Đoàn Dự lấy một bức thư khác. Cậu vớ được bức thư mà chỉ mới đọc hai câu thơ đầu cậu đã cười khàn khạch, dù Đoàn Dự lắm lý và nghèo đói nụ cười.

Em ơi, em đẹp như gi

Anh vừa trông thấy tức thì yêu luôn

Thằng con nhà này nhập đề trực tiếp. Nó đắm ái tình một trái «đĩa rạch». Nó biểu diễn vài câu thơ rồi biểu diễn văn xuôi. Thư tình của nó thua xa Elvis Đậu. Nó khoe nó làm chủ biên giai phẩm Hồn Hoang. Xếp nó lại. Đoàn Dự móc bức thư thứ ba. Rồi bức thứ tư. Và cậu ôm bụng cười. Cười sằng sặc. Cười lăn lộn vì bài thất ngôn trở tài của kếp Tong Mừng. Giời ơi, Tong Mừng ra mắt gái bài thơ theo thể... nhái thơ Xuân Diệu. Người ta viết :

Đã nghe rét mướt luôn trong gió

Đã vắng người sang những chuyến đò

Thì Tong Mừng... phóng tác :

Đã nghe nước mắm dòn trong tĩn

Đã vắng người ăn bún sáo bò

Hèn chi bọn Nghịch Nữ chê Elvis Đậu cù không cười. Elvis Đậu đứng đắn quá, trịnh trọng quá, văn nghệ tài sức mạng quá. Đoàn Dự bớt đần độn một chút. Cậu rút tĩa được kinh nghiệm tán gái...xương

máu. Là không bao giờ viết thư tán gái. Bọn con gái ác độc vô cùng. Minh thức đêm viết, đầu tranh với muỗi viết, ăn chay năm ngày viết, viết bằng tâm hồn mình, viết tràn trề hy vọng, vát khô tình ý viết, thế mà chúng nó nỡ đem thư của mình ra hội thảo, chê diều và làm dính nước mắm. Ôi các anh đã một lần hay nhiều lần «lãng xê lét đa mua», nếu các anh bị nghe «người tình» của các anh móc thư của các anh ra, đọc oang oang cho bạn nghe rồi phê bình các anh viết thư giống tuồng cái lương, giống tiêu thuyết rề tiền, sai chính tả, lảm văn phạm, thiếu chấm phẩy, các anh sẽ thấy các anh là tội đồ của ái tình, là kẻ mất mặt, là đồ...khôn khổ khôn nạn. Tôi dân độn gấp mười anh thật đấy, anh Elvis Đậu, anh Tong Mừng ạ, nhưng tôi chưa bị làm chia khóa mở kho cười vô tận cho bè lũ con gái. Tôi sẽ cứu anh.

— Elvis Đậu, coi chừng lọt bẫy !

Đoàn Dự hét lớn. Vừa lúc đó, Hoàng Dung đẩy cửa bước vào phòng. Bắt quả tang ông anh cù lần đang cầm bức thư tình trên tay, hiệp nữ quát mắng :

— Anh vô đây làm gì ?

Đoàn Dự bối rối. Hoàng Dung xuất chiêu :

— Anh phạm tội tởm. Đọc lên thư của người khác là vi luật nhân quyền.

Đoàn Dự thộn mặt ra. Hiệp nữ phóng thêm một chưởng :

— Em cấm anh...

Đoàn Dự nổi cáu. Cậu cắt ngang câu nói của em gái :

— Ranh con đừng hỗn.

Cậu dọa :

— Mày mới phạm tội, lỗi tí ẹ ! Mày đàn đúm, bầy chuyện trai gái. Tao kiểm soát thư tình. Tao có quyền đọc thư của thằng Elvis Đậu.

Đoàn Dự vênh vang :

— Tại tao đâu có điếc. Mày dám hẹn thằng Elvis Đậu đến nhà.

Hoàng Dung chẳng vừa, cô trả đũa :

— Này anh, anh thú thật rằng anh ghen với thằng Elvis Đậu đi.

— Tao ghen à ? Việc cóc khô của chúng mày ăn nhằm chi tới tao mà bảo tao ghen.

— Elvis Đậu mê con nhỏ Chu Chi Nhược.

— Kệ nó.

— Bộ anh không yêu trộm nhớ thầm Chu Chi Nhược sao ?

— Ờ ờ, tại sao em biết hả, Dung ?

Chợt thấy mình hồ, mình « lạy ông tôi ở bụi này », Đoàn Dự gãi cổ :

— Tao mà thêm yêu cái con đánh đá ấy ? Tao không yêu đứa nào hết.

Hoàng Dung bĩu môi :

— Anh cù lẩn, hạch, ẹ, cả quỳnh, quê bòn cục, tượng đá mới yêu anh. Anh đố nổi Elvis Đậu chẳng ? Chẳng điều khiển bộ tam ca Ba Trái Ổt, chàng chỉ huy bút nhóm Tàu Vị Iêu. Văn chàng hay, thơ chàng giỏi, họa chàng cừ, nhạc chàng gồ ghề. Còn anh, anh chỉ biết chửi bu-dzi, thay cầu chì, sửa bàn ủi.

Đoàn Dự thăm đôn. Cậu buồn bã nói :

— Thơ nó điêu luyện thật, như «nước mắm dòn trong tín». Em nói đúng, anh là giọt mưa.

Cậu vất trả bức thư, lăm lăm bước khỏi phòng. Hoàng Dung hỏi hặn. Cô gọi với :

— Anh Dự !

Đoàn Dự ngoái lại :

— Anh xin lỗi.

— Em hỏi anh một câu.

— Gì ?

— Anh có mê Chu Chi Nhược không ?

Đoàn Dự muốn trả lời : «Mê lắm, mê thầy mỗ» song cậu sợ mắc mưu, sợ trở thành Tong Mừng. Cậu uể oải lắc đầu :

— Không.

— Nếu anh mê, em sẽ giúp anh.

— Tình yêu đâu cần viện trợ ? Kinh tế, quân sự mới cần, cô ạ ! Tôi cù lẩn tôi nói vậy đó. Tôi là giọt mưa cù lẩn.

Đoàn Dự thọc tay vô túi quần. Cậu thổi sáo gió. Và cậu hát :

— «Thà là giọt mưa rơi trên tượng đá, thà là giọt mưa...»

Cậu xuống nhà. Tâm sự rồi rồi. Yêu mà không dám nói mình yêu cũng là điều đau khổ nặng tính chất cù lẩn. Cậu suy nghĩ về sự ngợi khen

Elvis Đậu của em gái cậu. Elvis Đậu không đáng cứu. Kẻ yêu chẳng bao giờ cứu được kẻ khờ. Elvis Đậu khờ. Nó phốp pháp. Nó học sĩ trên thao trường tình ái. Chu Chỉ Nhược chửi bai bãi rằng sức mây mê Elvis Đậu. Đoàn Dự chửi bai bãi rằng sức mây mê Chu Chỉ Nhược. Nhưng cậu đã mê. Thề thì Chu Chỉ Nhược đã mê Elvis Đậu. Đoàn Dự buồn quá. Cậu thất tình rồi. Cậu thua cuộc rồi. Cậu đi gọt nhẵn mái tóc. Cậu sẽ có mái tóc ông sư. Cậu giống nhà tu. Ôi, tu là cõi phúc, tình là giấy oan. Và Đoàn Dự đi gọt đầu.

Elvis Đậu đứng trước cửa nhà trong con hẻm của đại lộ Hoàng Hôn. Cậu khe khẽ ngẫm : «Thuở chờ đợi, thời gian ôi rét mướt». Cậu đang chờ đợi một bức thư hồi âm của «con bé thất băng-đô màu tím». Nàng theo ý ta. Nàng đã mê ta. Nàng đã thất băng-đô màu tím. Nàng muốn ta đưa nàng về Động Hoa Tím. Nàng đã viết thư trả lời ta. Ta chưa nhận được chẳng qua là tại Bưu Điện bắt ta hồi hộp đó mà thôi. Elvis Đậu như thế. Mây trưa liến, ghêch xê gần cổng trường của Nghịch Nữ, cậu đã run lên vì xúc động, sốt rét vì hân hoan khi ngẫm «con bé thất băng-đô màu tím». Cậu toan nhào lại, cúi gập mình, giới thiệu : Thừa em, tôi là danh tài Elvis Đậu đây, em đã yêu tôi rồi há ? Nhưng cậu không dám. Tình yêu như con chuồn chuồn đậu trên cành cây vươn xa bờ ao. Bắt tình yêu khó như bắt chuồn chuồn. Nếu mình động mạnh, chuồn chuồn bay mất. Nếu mình kiễng chân, cong thân thể, nhòai tay tóm nó, mình sẽ lặn tùm xuống ao. Bắt chuồn chuồn cần nghệ thuật và kiên nhẫn. Dùng nhựa mứt quần ở đầu một cây tre nhỏ, nhẹ nhàng đặt sát cánh chuồn chuồn là dính. Tình yêu cũng vậy. Phải từ từ, triệt để áp dụng cách ngôn «Đi đâu mà vội mà vàng, Mà vấp phải đá mà quàng phải giầy». Elvis Đậu đã kiên nhẫn, đã làm con kiên tha mỗi lâu sẽ đẩy tỏ, đã làm sợi giây nhỏ của cây si to tướng ! Cậu đứng trước cửa nhà mỗi sáng, mỗi chiều, trừ mỗi trưa bận đóng đồn ở cổng trường. Cậu nghỉ học cả tuần lễ. Cậu quyết làm sáng danh tình yêu. L'homme sans l'amour comme le bonze sans pagode». Elvis Đậu sửa một câu Tây cùi. Người ta không tình yêu như ông sư không có chùa.

(Còn nữa)

M. ĐÀO VINH

NHẬT
KÝ
CHO
NGƯỜI

Nửa đêm về sáng

Tôi có cảm giác như mình đang bị chóng mặt dữ dội. Bao nhiêu ý nghĩ về Anh cứ chập chờn, cứ luẩn quẩn trong đầu tôi đến một mõi rã rời...

Tôi tự hỏi : Có phải mình thất tình đó không ? Mình đã biết yêu Anh chưa ?

Buồn cười làm sao khi tôi tự xác nhận : Mình chỉ thương Anh. Thương với tôi nó có ý nghĩa đậm thắm, buộc ràng. Một thứ buộc ràng nhiều mõi làm cho sợi dây không bao giờ tự vượt được. Nhưng Anh đâu có bằng lòng như vậy, Anh muốn tình yêu là một lao vào. (Ôi, tôi ví như cục đá để người đem bón cho cây, chứ làm sao tự lăn tìm cây cho được !) Nên anh «chê» tôi. Anh bỏ rơi tôi tàn nhẫn như người có phương tiện cứu vớt làm lơ với kẻ bị đuổi nước. Tôi muốn há miệng kêu. Muốn đưa tay vẫy cầu. Nhưng tôi vẫn «ngậm chặt» tất cả. Đó có phải là một thứ tự ái ngu xuẩn ?

Mấy ngày nay, bạn bè tôi loan tin Anh cưới vợ. Ừ ! Tôi biết rồi ! Biết từ lúc Anh mới yêu tôi. Kỳ chưa ! Nhưng tôi đâu phải gỗ đá. Tôi chỉ muốn một điều : Tình yêu trọn vẹn và bền chặt. Nên tôi lần khần dò tìm thời gian. Bây giờ thời gian đã trả lời cho tôi đó. Tự nhiên tôi thêm mình được vui mù, diệc lác, để đừng nghe, đừng thấy

một cái gì về Anh hết. Nhưng hình như càng trốn lánh, tôi càng hứng chịu thêm. Nỗi phờ phạc, hốc hác đã hết đường ẩn núp, nên chúng ào nhau chường trong mắt, trên mặt tôi rồi.

Nhớ câu ca dao «Nửa đêm về sáng trăng nằm đọt tre...» tôi muốn phì cười. Nên hết còn muốn dỗ lại giấc ngủ.

Buổi sáng.

Tôi hồ hững leo lên xe lam để đến chỗ làm. Những khuôn mặt đàn ông trên xe bỗng làm tôi ghét lạ... Tôi nhìn miết vào con đường bỏ lại với những lúc lắc, trong đầu, tôi xóa kỹ niệm.

Gần suốt đêm không ngủ, sáng nay trời lạnh dữ làm tôi lác lác muốn nôn ruột...

Trời cuối đông rồi! Buồn tẻ điếng cả người. «Hãy đưa tôi ra bờ sông. Để tôi nhìn cho rõ. Tôi nhìn dòng nước chảy. Tôi nhìn tôi bỏ vợ. Hãy đưa tôi ra bờ sông để tôi nhìn tôi hò hẹn. Rồi tôi rủ tôi quên...» Thôi. Không ra bờ sông thì vào trường học vậy!

Đây rồi, cả trăm con mắt bị ve tinh ranh, nghịch ngợm, ngây thơ hiển lành vây kín tôi. Và tôi nháy múa trong đó với hình ảnh Anh mặc áo quần đại lễ bên cô dâu sừng sững áo gấm đỏ, khăn vành vàng... Họ cười hạnh phúc! Họ liếc đưa tình... Chỉ có tôi được ban một giòng nước xót mặn chảy dọc trong châu thân.

Tôi cảm phần để lên bằng xanh: thứ bảy, ngày 18... Tôi tấn ngắn tờ đậm nét số 18. Con tám với hai chữ o dính tròn, no đầy như viên bi lớn chột mắc nghẹn ngang cổ họng. Tôi ngước lên cho nước mắt khỏi chảy ra ngoài. Lũ học trò im lặng, ngơ ngác... Tôi phải nhếch môi cười!

Thôi rồi! Tôi chỉ là một đứa con gái ương ngạnh bề ngoài mà trong ruột thì yếu sù, bụng beo như bánh trắng mặt nắng.

Buổi trưa.

Về tới nhà, tôi thay vội áo và nằm dài trên giường ngủ. Cái đám cưới với năm chiếc xe bóng loáng vừa gặp trên đường về, bắt tôi nhớ hoài hình ảnh cô dâu. Một cô dâu lộng lẫy, trắng muốt áo khăn... Sao thảng chập thiên hạ hay cưới xin nhau dữ vậy? Có phải vì lạnh mà cần nhau? Hay vì mùa xuân mà hoa đua nhau khoe sắc?

Tiếng nói Anh êm đềm chột mắt hút. Ôi ngàn đời kỷ niệm có còn gì không đây. Nên Anh còn yêu em... Và em là kẻ xây nhà trên bờ đất lở. Anh mặc áo sơ mi ngắn tay. Anh mặc quần tây xám. Bộ đồ bà ba trắng dễ thương. Chiếc khăn có bài thơ trữ tình... Con bướm sắc sỡ... Mấy cánh hoa đào... Tất cả, tất cả — B. ơi. Có phải không có em anh vẫn sống. Còn em mất anh là hoa rụng xuống chỉ để lại lá cành? Anh đừng xúi em đi tìm một người khác. Không. Dưới mắt em không ai bao dung, chân thật và đậm ấm như anh. Vậy mà anh còn bỏ đi được. Huông hồ gì người nào... Ờ... Mà em quên! Cái chân tàn tật của em là một trở ngại đây chứ! Cái chân này đâu phải để ngồi suốt ngày. Em cũng cần xê dịch. Ồi... ta bất hạnh vô cùng!

Tiếng mẹ tôi cần nhằn: sao con nhỏ không chịu ra cơm nước cho rồi... Tôi lúng búng trong đầu khó chịu. Để nén tiếng khóc, tôi cắn chặt sợi dây gồi ôm, mặc nước mắt chảy đầu thì chảy. Để chừng khóc hoài mình có tan thành nước không? Cái chân ám chương này có hết tàn tật không? Bà tiên hiền dịu đâu sao không hiện ra cho tôi xin một điều ước? Ồi làm thân con gái như tôi...

Chập tối.

Vào bàn ăn, tôi cố lua cơm tránh cặp mắt mẹ. Cặp mắt gần bảy mươi mà còn sáng quắc, tinh tẻ lạ! Đứa cháu cùng ngồi ăn chột nhớ ra kêu lên: «A. Có cái thư của dì.» Tim tôi nhói đau «Thư ai?» Con bé vội chạy lại bàn học lôi chiếc phong bì to đưa cho tôi. «Thư báo hi di ời!» Tôi cầm lấy, miệng cười mắt ráo hoảnh liếc nhanh hàng chữ trên bì thư. Mẹ chừng muốn hỏi. Tôi cười lớn «Đám cưới nhỏ bạn con.» Nói xong, tôi làm bộ ăn ngon bữa cơm và nói thật nhiều chuyện với đứa cháu... Tôi lại có cảm tưởng mình đang nhai nuốt nỗi tức tưởi, nghẹn ngào của đời mình.

Lúc đi ngủ

Tôi tự hỏi: Sự tình cờ nào đưa thiệp hồng của B. đến với tôi đúng vào ngày cưới? Định mệnh? Nếu không sao từ Nha Trang «hắn» lại biết bỏ về đúng lúc. Điều này làm tôi muốn khóc. Câu hát mẹ dạy

«Làm thơ mà dán cây đa. Vái cho họ Nguyễn họ Hà gần nhau». Có phải tôi và B cùng họ nên người con gái kia được cái điểm phúc họ Hà. Họ Hà và tên nàng là một loài hoa quý. Còn chàng tên một loại cây che. Sao mà đẹp đôi vậy ! Chỉ có tôi tên một thứ vô dụng : Cô bé tật nguyền ! Không ngăn được tôi bật khóc ! Mẹ hỏi sang. «Gì đó con» Tôi trả lời giọng nghệt mũi «Con hơi lạnh, mẹ». Và tôi nghe mẹ thở dài. Tiếng thở dài có cái âm «ứ-hự» buồn nghien kỳ cục !

Tôi hình dung ra đêm tân hôn toàn màu hồng. Bỗng dưng tôi thấy mình lớn hơn trong ý nghĩ... Và tôi muốn bật khóc lần nữa ! Bây giờ tôi đã hiểu tôi, đã nhìn ra tôi thì... đã muộn. Có phải vậy không, thưa Thượng Đế ? Người đã nhào nặn, đặt để cho tôi cái chân tật nguyền, sao người còn dạy trái tim tôi rung động ?

B. yêu quý.

Còn 12 hôm nữa tới mùa Xuân. Em chờ Anh 4 năm. Năm này Xuân mới vượt khỏi. Trời sẽ có hai màu : một hồng thắm rực rỡ cho bên Anh, một u ám, buồn rầu cho bên em. Và như vậy chắc B. đã bằng lòng ? !

Xin gởi cho Anh một phong hạnh phúc lành của người nín lặng.

M. ĐÀO VINH

*ngày ngất với nắng vàng, dào dạt với biển cả,
nồng nàn với tình yêu, tuổi trẻ.*

ngày đôi ta mới lớn

TRUYỆN DÀI MỠI NHẬT CỦA NHẢ CA

VIẾT CHO MÙA HÈ 1974

PHẠM
CHU
SA
□
HẠNH
NGỘ

*Chiều lãng sương mù trong mắt biếc
Hồn vang vang nhạc khúc thiên đường
Nhưng trời ơ, tôi linh hồn tội lỗi
Lỡ yêu em thành khăn đèn vô cùng*

*Tôi đắm mình giữa mùi hương hạnh ngộ
Màu thời gian ngưng đọng trong tim
Nỗi buồn xưa hắt hiu thân gỗ mục
Đã chìm sâu vào quá khứ âm thầm*

*Tôi còn lại chút tình nồng ăm
Giữa núi rừng bát ngát hương xuân
Ôi đêm lạnh bóng trăng vàng huyền mộng
Bóng đời đi, tôi lạc hội trùng phùng*

*Tôi dừng lại giữa đêm xanh kỷ niệm
Tóc lừng hương : Em thở với trăng ngàn
Hồn tôi chết theo suối nguồn hạnh phúc
Tôi mãi hoài những ngày tháng mong manh*

*Đừng hỏi vì sao tôi đắm mình trong tiếng hát
Tiếng hát tình yêu tôi xin đổi cả cuộc đời
Trăng sẽ khuất chìm vào thời gian và bóng tối
Nhưng tình yêu tôi trong sáng tuyệt vời*

*Hãy cùng tôi về miền cỏ cây
Thờ cùng trăng sao, yêu quên cả đêm ngày
Em thấy không cánh chim hoang đã bay về tổ ấm
Xin cảm ơn nhân gian
Linh hồn tôi trải thảm
Thân tặng nửa đời quá khứ buồn đau*

*Tôi nhớ ra rồi
Tình yên là viên ngọc muôn màu
Lung linh hình bóng*

PHẠM CHU SA

BUỔI CHIỀU
THỊ XÃ
ĐÔNG T.V

Tôi vào thị xã sau một cơn mưa chiều. Thị xã vắng thênh thang những bóng cây chạy cuộn hút tận cuối con dốc nhỏ. Tôi bỏ chiếc xách tay trên vệ đường, chờ đợi một chuyến xe đi qua. Nổi xúc động đã qua nhanh không còn để lại một dấu vết gì... Đời sống vẫn đứng dừng như không...

Tôi, đứa con gái vừa mới bước chân qua khỏi khung cảnh thân thiết để trở về thị xã quá mới mẻ này, làm sao không tránh khỏi một chút chán ngán... Thị xã của loài hoa hồng vàng kiêu sa. Thị cũng vậy thôi, với tôi chỉ như thay đổi một hình thức quá giản dị của cuộc sống. Bỏ mẹ bật cười, bạn bè phì cười khi hay tin tôi có một cuộc sống quá «bi quan» như vậy. Nhóc ạ, chị tôi vẫn bảo, nhóc làm như cả thế giới đều màu xám hết cả! Thị cũng gần như vậy thôi chị Nghi, mà chị khuyên can em làm gì đó hở Nghi? Sao tự dưng tôi buồn đầu quá. Chị Nghi ơi, tôi vừa ôm đầu vừa gục xuống bàn, cuối cùng tôi bật khóc..

Và bỏ mẹ gọi tôi trở về thị xã, trong một buổi chiều đang tàn tạ...

Tôi đặt chiếc xách tay trên thành cửa, chị Đông Thao đang đùa với bé A Nương trên hiên nhà. Di về nè A Nương ơi! Cậu bé phóng người qua những bậc đá, ôm chầm lấy cánh tay tôi mừng rỡ... Nhóc về hồi nào mà sừng sững ở giữa nhà làm chị bay cả hồn. Bỏ mẹ tôi đi vắng nên căn nhà thênh thang lạnh lẽo. Thằng bé A Nương cứ nhất

định đeo lấy tôi, nó tháo lấy chiếc nhẫn của Diệp cho tôi hôm nọ, đeo vào những ngón chân xinh xinh. Chị Thao nhìn hai bàn tay tôi dịu dàng nhắc nhở: nhóc bây giờ xanh lắm đó nghe không! Thằng bé A Nương nắm lấy cánh tay tôi lay mạnh. Cho cháu luôn nha di Nhóc, cho cháu chiếc nhẫn luôn nghe di Nhóc...

Dần dà, tôi bắt đầu quen lại thị xã. Sáng chủ nhật đi lễ, tôi tình cờ nhận ra chị Chúc, huynh trưởng xưa của Thiếu Nhi Thánh Thể, bây giờ đã thay đổi quá nhiều. Hai cây bàng ở phía sau tượng Đức Mẹ cũng vừa dứt mùa thay lá, và con lối đầy những tầng lá me hôm nào giờ đã được sửa sang thành đại lộ. Thị xã nay đã thay đổi nhiều chỗ khiến tôi khó lòng tìm lại những kỷ niệm xưa. Tôi quay lại con lối trở về biệt thự, hai vạt áo trắng theo gió bay lật phật khi tôi trở xuống con dốc thẳng đứng. Tôi đi nép bên lề cỏ xanh. Tình cờ, khi đang ngẩn ngơ nhìn lên, tôi bỗng dưng bắt gặp đôi mắt chăm chú của người con trai, à mà không, của một người lính có thể vừa mới về phép.

Cơn mưa rào rích suốt buổi sáng, tôi ngồi xuống bậc thềm trước nhà, hái những lá rau thơm bút vụn rồi thả rơi trên nền đất ướt. Thị xã càng sâu nảo khi mưa đổ về suốt cả ngày tháng. Tôi muốn khóc theo những giọt mưa vừa tưới xanh cây cỏ. Tôi mở rộng mắt nhìn những hạt mưa bay mờ mịt con dốc Bồng dưng tôi thảng thốt: Một đám tang! Đám tang đi trong cơn mưa của thị xã vào một sáng thứ hai buồn. Tôi dụi mạnh mắt mình: Đám tang vẫn đang lặng lẽ đi...

Tôi càng thảng thốt hơn khi nhìn thấy tầm ảnh cuối cùng của người quá cố. Tôi muốn kêu lên hỏi tiếu: Có phải di ảnh của người lính mới nhìn tôi hôm qua? Đám tang người lính quá bình thân, nhưng tôi, với đôi mắt trợn to, lại buồn quá sức tưởng tượng. Thề là ông hơn tôi rồi đấy nhé. Tại sao ông ra đi sớm như vậy? Đám tang không kéo dài lắm, và tôi nhận ra hình ảnh nhỏ nhoi của một thiếu nữ. Nàng mặc áo màu đen, quần đen, nhưng không quần một chiếc khăn tang nào. Thiếu nữ đi chậm rãi sau cùng, đôi mắt mờ to vô hồn. Tôi bỗng chú ý đến đôi mắt sâu đó, đôi mắt tô đen chung quanh như để che lấp những quầng đen vì thức đêm. Thiếu nữ đi theo đám người

đang nước nở khóc lóc, nhưng nàng không khóc... Tôi cố tìm một liên hệ nào giữa người lính và thiếu nữ đáng thương kia. Họ là chị em chẳng ? Họ là bạn học chẳng ? hay họ là những người tình bé nhỏ ? Làm sao tôi biết được điều này. Tôi mở to mắt nhìn theo đám tang rẽ ngõ con đường... Phải không chị Đông Nghi, quả thật đời buồn tênh.

— Nhóc con đâm chiều chuyện gì suô. cả giờ vậy hả ?

Tôi ngàng mặt. Chị Thao đứng bên cạnh từ lúc nào : Em nhìn theo đám tang người lính. Chị Đông Thao ngạc nhiên : đám tang nào hở nhóc, sao chị không thấy ? Tôi cũng ngạc nhiên không kém. Chị Thao không thấy đám tang vừa đi qua nhà mình đó ư ! Chị Đông Thao lắc đầu rồi ngồi xuống ôm lấy vai tôi ve vuốt : Nhóc hay tưởng tượng lắm đây nhé, thôi vào nhà với chị !

Tôi giật mạnh cánh tay chị Thao, bậm môi, nước mắt đã có dịp tuôn trào : Chị Thao cũng không tin em đó ư ? Rõ ràng em vừa gặp đám tang người lính, và thiếu nữ mặc áo tang đen đi qua nhà mình... Tôi nắm chặt cánh tay chị Thao, bật mở cánh cửa. rồi kéo chị chạy bay giữa con mura nhỏ. Dừng lại, nhóc con, dừng lại. Chị Đông Thao hét lên. Tôi cũng hét lên : Đề em chỉ đám tang cho chị tin... Cả hai chúng tôi chạy nghiêng ngả giữa con mura chột lớn. Tôi dừng lại chính giữa ngõ rẽ : Thấy chưa, chị Thao... Nhưng ngón tay tôi chỉ đến một rừng nước mông mênh đang rạt rào rơi xuống.

Chị Thao không nói gì khi trở về, còn tôi thì buồn thực sự. Khóc lóc cũng chẳng vui được một chút nào. Mặt tôi đầm những nước mưa. Chị Thao mở cổng dẫn tôi lạng lẽ vào nhà. Nhóc thay áo quần đi kéo ôm. Tôi ngồi co người trên bậc đá. Chị Thao ơi, chị đừng giận em đó nhá...

Và rồi tôi ốm thật sự. Năm co người trong chẵn dạ suốt cả tuần lễ. Ngày thứ mười hai bé A trong đem cho tôi một bức thư. Của dì nê, dì Nhóc. Tôi hôn cánh tay bụ bẫm của thằng cháu, nhóc lùn ơi, đi ra để dì đọc thư nghe cưng. Thằng bé ngoan ngoãn hôn lại má tôi rồi bỏ ra ngoài. Tôi cẩn nhẹ bao thư, chắc của đứa bạn nào sống trong thành phố xưa cũ điên khùng nhớ đến nhớ bạn bệnh hoạn của nó đây mà. Tôi ép xuống dưới mặt gối, bao giờ thật buồn sẽ lấy lên xem.

— Nhóc ơi, nhóc đỡ nhiều rồi đó, đi dạo phố với chị không nhóc.

Tôi nhìn chị Nghi với chiếc jupe xanh bé nhỏ, và tôi không ngờ chị Nghi lại dễ thương như vậy... Tôi leo xuống mặt đất, thay chiếc áo trắng thường lệ. Chị Nghi kêu lên : Nhóc mặc jupe nâu đi, và tôi cũng chiều ý chị... Hai chị em nắm tay nhau leo khỏi con dốc nhỏ trước nhà.

— Em vẫn chưa quên được đám tang hôm nọ.

— Đám tang nào ?

— Của một người lính.

— Nhóc quen hả ?

— Không, em không quen.

Và tôi kể cho chị Nghi nghe câu chuyện. Nhóc ạ, đời đâu có màu xám như thế. Tôi ngược nhìn chị Nghi và khẽ thở dài. Tự đứng tôi muốn quay về...

Buổi tối, tôi chậm rãi xé nhỏ bức thư, từng mảnh giấy vụn bay vương vãi... Tôi đọc được ngày 19/9, cùng với số trung đoàn 48. Tự đứng tôi rùng mình. Có phải đám tang hôm nào cũng xảy ra vào ngày 19/9 ? Và có phải trong lần gặp gỡ đầu tiên tôi đã đọc được trên vai áo người lính con số 48 lạnh lùng ? Tôi cuống quýt gộp nhặt những mảnh giấy vụn vừa vương vãi khắp phòng...

Nhưng một số những mảnh nhỏ vừa bay qua cửa sổ tắm đầm nước mưa. Tôi ngồi xuống bậc đá trước cửa căn phòng...

Có thể tôi đang chờ đợi một nỗi khổ nữa chẳng ?

ĐÔNG. T. V

trung tuần tháng năm phát hành

ANH CHI YÊU DẤU

mơ mộng mười năm của ĐÌNH TIỀN LUYỆN

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Chàng hơi do dự khi cầm lấy cục phấn. Tôi hồi hộp đèn nín thở, mắt dõi theo tay chàng từng nét. Chữ H thật to giữa bảng đen ngông nghênh chi lạ.

Rồi O, A, N, G, Cái đầu huyền kéo dài hết phần bảng bên phải. Hoàng, tôi lẩm bẩm. Hoàng quay lại và ngay khi ấy chàng thấy tôi.

Một lúc tưởng như lâu lắm, bốn mắt mới buông nhau. Hoàng. Hoàng. Hoàng. Những tiếng ngân nga dội vào nhau tưởng như không dứt vang vang mãi trong đầu tôi. Bạn bè chung quanh, không hiểu có đứa nào biết tới. Từ con đường mỗi trưa về học, đôi mắt chờ đôi mắt dõi theo. Đèn lớp học, tên chàng và sự tình cờ. Tất cả đã nổi lại thành một sợi dây tuyệt vời tôi và người. Vâng, bây giờ người là Hoàng. Hoàng đứng trên bục gỗ, hai tay khoanh trước ngực và môi cười ngạo nghễ(?) nhìn xuống cuối lớp. Các dãy bàn tiếp nhau những tiếng lao xao.

- Thừa thầy tên hay quá.
  - Em cũng có một ông chú tên Hoàng, thầy.
  - Tên Hoàng nghe có vẻ... ông Hoàng quá.
  - Phải có họ và tên đệm nữa thầy.
- Chàng đưa bàn tay lên cổ găng chấm dứt sự ồn ào. Nhưng

cũng chỉ bớt, mấy chục cái miệng con gái không ngời nghỉ phút nào.

— Thôi đủ rồi. Cứ gọi tôi là ông Hoàng cũng được vậy. Bây giờ các chị mở vở ra.

- Thừa thầy vở gì ạ?
- Thì vở Việt Văn của các chị.
- Thi lục cá nguyệt xong rồi học chi nữa thầy.
- Đầu nói thể được, việc học đầu có bao giờ thừa.
- Con gái chả cần học giỏi, thầy.

Tựa lưng vào cạnh bàn, chàng quên tôi. Chàng bị bạn bè tôi đưa vào... mê hồn trận của những câu đối đáp lúc nào không hay.

— Con gái học nhiều mụn xấu xí đầy mặt, chóng già và tính tình khó chịu.

- Con gái học giỏi khô như đá, ồm tong ồm teo như cây sậy.
- Con gái học cao khó lấy chồng và ưa kiêu ngạo.

Biện minh cho cái lưỡi như thể quá đầy đủ rồi. Chàng đưa mắt về phía tôi và có lẽ từ nãy tới giờ chàng cò lẳng đợi để nghe tôi phát biểu gì không. Nếu là một giờ nào khác, nếu chẳng phải là chàng đứng trên bục gỗ thì nãy giờ cái miệng của tôi cũng chẳng yên đâu. Có phải tự nhiên thế. Tôi mong cho tất cả năm mươi tư cái miệng trong lớp này đều ồn ào đều tia lia suốt giờ, để chỉ mình tôi và sự im lặng với mắt nhìn trong suốt tới chàng. Như thể tôi đã tự tách rời mình được đám đông áo trắng tóc dài, ngồi riêng ở chỗ ngồi của tôi.

— Các chị sốt sắng với con ma lưỡi hơi kỹ. Chúng ta ngồi đây thừa thãi một cách vô lý sẽ đắc tội với tương lai.

- Thầy kể chuyện đời nghe chơi, thầy.
- Không được.
- Nghe chuyện đời cũng là một cách học.
- Đừng ngại biện tằm tôi thế.

Chàng quả cũng bản lĩnh vững vàng để phá vòng vây đùa nghịch của bạn bè tôi. Trở lại ngồi ngay ngắn nơi bàn giáo sư, vị giáo sư bắt đầu dĩ yêu mến của tôi dần mặt trận mới:

- Các chị không có một bản đồ lớp sao?
- Nhỏ Minh Thanh ở bàn trên tiếp ứng:
- Thầy cứ trở mặt em đọc tên kêu cho thầy.

Chàng lật sỏ :

— Tôi muốn xem vở các chị.

Tôi cười thắm. Một bản đồ lớp để kêu học trò lên khám vở. Một bản đồ lớp để biết tên cô học trò ngồi dãy bàn trái kể chót. Không có bản đồ lớp nào cả, chàng không thể liễu lĩnh để biết tên tôi dễ dàng như vậy được. Thông minh hơn một chút đi chàng. Chàng đã thắng tôi ở keo đầu là bắt tôi phải biết tới chàng trước khi chàng biết tới tôi ở trong lớp này. Rồi chàng thua tôi sau đó khi tôi biết được tên chàng mà chàng không biết được tên tôi. Một điều. Huề nhé. Bây giờ «ông Hoàng» rần mà ra công đi tìm dấu vết của «công chúa» đi.

— Hoàng thị Bạch Mai.

Chàng chăm một cái tên trong sỏ và gọi. Nhỏ Mai Trắng ôm tập lên, chàng xem qua loa, hỏi vài ba câu rồi cho về.

Tiếp tục là Nguyễn thị Hạnh và Trần thị Nguyệt Hồng, biết chàng nhìn xuống nhưng tôi vẫn tỉnh như không, quay đi. Bút lại chăm xuống : Lê Thanh Hằng. A, đầu tôi reo lên, có duyên nợ gì với vẫn H. mà chàng đi tìm ta nơi vẫn ấy. Nhưng lại là Thanh Hằng, ông quả là...trúng mồi lớn. Tôi nghĩ con nhỏ này chắc phải chọc ông thầy dữ, vì hần vốn nổi tiếng. Nhưng không, Thanh Hằng sáng nay như con trầu non trên bảng, hần thi hành xong bốn phận rồi trở xuống ngồi ngoan ngoãn hơn bao giờ.

Gọi bốn tên trật cả bốn, chàng lại đưa mắt xuống phía cuối lớp. Lần nầy thì chàng bị khiêu khích bởi cái cười mím đắc thắng của tôi. Chịu thua đi, không thể tiếp tục cái trò chơi đau tim ấy được đâu. Cái may rủi không có xác xuất. Nếu chàng có 'kiên nhẫn kêu tới 53 tên thì rất có thể vẫn sót lại một cái tên thứ 54 là tôi. Chịu thua đi.

Chàng dời bàn, dời bực gỗ, bước xuống lối đi giữa lớp và nói về những cuốn vở.

— Phần đông tôi thấy các chị thích lối bao vở bằng những hình ảnh cắt ở báo chí ngoại quốc, thường là hình tài tử. Trông cũng vui mắt thật đấy nhưng không nên. Tôi không nghĩ là phải cấm đoán gì chuyện đó, nếu nhìn kỹ ra thì nó cũng rất ảnh hưởng tới việc học. Đó là một nhận xét nhỏ, trước tiên về những tập Việt Văn của các chị...

— Với tập vở môn khác không biết các giáo sư nghĩ sao chứ, riêng môn Việt Văn tôi thấy không nên một chút nào hết.

Chỉ là dạy tạm, giáo sư bắt đắc dĩ là chàng cũng lên mặt như ai. An và Nhiên nói khẽ với nhau : Mong cho chồng cô Liên ẵm cô ấy đi luôn, để cậu em hành nghề tạm, cũng được phải biết. Tôi định quay lại để «ý kiến» thêm với An và Nhiên nhưng chàng đã bước xuống. Hối hộp và bối rối như những lần ngang qua quãng đường quen thuộc, tôi ngồi im gần như nín thở khi chàng bước xuống phía cuối lớp.

Rồi chàng đi lên đi xuống như vậy nhiều lần, nói về những lỗi «hỏi ngã», những dấu chấm dấu phết. Và thỉnh thoảng liếc nhìn về phía tôi.

— Bây giờ tôi tiếp tục xem thêm vài ba cuốn vở khác của các chị. Các chị đừng coi đây là điều quan trọng trong sỏ điểm. Tất cả đều được trên trung bình, cứ yên chí đi.

— Thưa thầy phát mỗi đứa 21 điểm cho nó hách đi thầy.

— Em bị cô Liên cho hai đề rõ thầy sửa lại thành 09 cho em đi thầy.

— Thầy ga-lăng nhất thế giới phải không thầy.

Chàng đã ngồi trước cuốn sỏ điểm mở ra. Tại tôi ù đi, mắt hoa lên khi chàng xướng rõ ràng từng chữ tên tôi. Nguyễn thị Quyên Quyên. Chàng đã trưng kê tựa kê đi qua đi lại để nhìn tên tôi trên nhãn vở. Nguyễn thị Quyên Quyên, chàng nhìn tôi chờ đợi. Cả lớp đồ xô mắt về phía tôi, tôi có cảm tưởng thể và hai má nóng ran.

— Thưa thầy chị ấy còn đang tìm giày dưới gầm bàn ạ.

— Bộ Trưởng Bộ Chứng Diện hôm nay diện gầm trắng đi học, sang trọng quá các bố ạ.

Tôi quay sang vở nạt Mây để lấy bình tĩnh khi bước lên bảng. Không nhìn chàng, tôi đặt cuốn vở lên bàn, trước mặt chàng rồi lơ đãng quay đi.

— Sao lại vở Anh Văn ?

— Thưa, em quên vở Việt Văn ở nhà.

Chàng cười khan, vừa lật những trang vở một cách lơ đãng. Chậm rãi, chàng nói :

— Chữ viết tròn trĩnh, đẹp lắm. Nhưng mà sai đây nè, chữ «Mississippi» thiếu mất hai chữ s lộn.

Rồi chàng lật tới bìa vở, đôi mắt sáng rỡ với nụ cười dừng lại thật lâu ở đó. Mọi cuốn vở tôi thường bọc bằng hình vẽ cắt ở bìa một tờ tuần báo, cuốn này tôi lại cắt thêm tấm hình ngộ nghĩnh dễ thương trong tờ tạp chí về nhiếp ảnh. Hình chụp một bông Marguerite cắm ở kẽ hai ngón của một bàn chân trẻ con.

— Dễ thương quá đấy chứ.

— Thừa gì ạ ?

— Tên và cuốn vở.

Tôi hỏi nhỏ và chàng cũng đáp nhỏ, tưởng như chỉ vừa đủ nghe cho cả hai. Chàng vẫn nhìn xuống cuốn vở :

— Nhưng hơi ồm.

— Gì ạ ?

— Quyên Quyên hơi ồm. Bộ hay đau lắm hả ?

— Không có. Vẫn vậy.

— Bữa ăn mấy chén cơm ?

— Hai.

— Ít quá, thêm nữa chén nữa được không ?

— Không. Nhưng sáng và chiều đều thêm một ly sữa to ngoài bữa.

Chàng bật cười :

— Nhón rồi còn uống sữa, tranh phần của em bé hả ?

Tôi đòi giọng :

— Ưt mà.

Cái nhìn của chàng thật dài khiến tôi run rẩy. Bạn bè ở dưới nhao nhao lên vì chúng không được tham dự những câu đối thoại trên bảng, có lẽ. Chàng viết vội vào lề vở tôi hai hàng chữ ngắn. Cầm lấy cuốn vở, tôi trở mắt ngó chàng :

— Gì vậy thấy ?

(còn tiếp)

đàn hoàng những hạt bụi

Buổi sáng thứ hai tôi trở lại nhiệm sở sau gần một tuần vắng mặt. Trời mưa lớn đêm qua nên bây giờ mặt đường lem luốc những sinh bùn cùng vệt bánh xe hằn chồng chất lên nhau loạn xạ. Tôi đi chậm chậm trên hè, những đám bùn chỉ chực chờ cơ hội làm bẩn bộ quần áo trắng của tôi. Tôi cảm nhẹ vạt áo dài lên nhưng rồi lại buông xuống ngay vì nghĩ thật là vô ích đối với một vạt áo ngắn đến gần đầu gối. Cái đáng lo sợ chính là đôi ống quần rộng trắng tinh của tôi kia. Mặc dù tôi đã chọn dép cao năm phân để đi hình như cũng không được bảo đảm cho lắm. Ở cái thành phố nắng bụi mưa bùn này ưa thích mặc quần áo trắng như tôi là điều khổ sở. Mầu trắng cứ tàn nhẵn ngả sang mầu lựa ngà vì bùn, bụi và thứ nước máy không lấy gì làm trong lành của máy nước. Tôi ghét và tôi cũng yêu thành phố này, thành phố nên cần thì yên lặng dịu dàng, hoặc nhảy chồm lên, sẵn sàng xoi mói từ những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Như thế, cái thành phố vừa dễ thương vừa bất tiện, vừa ngộ ngáo vừa khiêm tốn, vừa quê mùa vừa hippy này chứa đủ thứ, lộn xộn như một cái thùng rác thượng vàng hạ cám.

Tôi ở trong thành phố này 14 năm rồi. Mười bốn năm lì lợm trong một ngôi nhà từ hồi còn cấp sách học lớp năm của trường N.C.T. Mười bốn năm nếu không trừ ra hai năm bỏ về Sài Gòn bắt chập sự

phần đôi của ba má và mỗi năm vài tháng làm khách Đalat, Phan Rang lẫn nhặng. Nhưng thôi, hãy kể là tôi đã ở đây được gần ấy thời gian rồi. Ấy thế mà từ đầu đến cuối khoảng đường tôi ở dài chừng gần ba mươi nóc nhà đèn bây giờ tôi chưa biết hết. Có lẽ, tính trên hai bàn tay cũng vẫn còn dư. Tôi ghét con đường tôi ở, thiên hạ xam xỉ bảo con gái nhà tôi kiêu căng, hách dịch khó thương. Khó thương thật khi suốt ngày mây chị em cứ lần quần trong nhà. Không hề đặt chân đến nhà bên cạnh là điểm đáng ghét nhất của chị em tôi với đám con gái ở cùng đường. Gần như thường xuyên chúng tôi tiếp bạn trai trong nhà, ngày nào cũng thế. Gia đình tôi là một gia đình tự do. Ba tôi cho phép chúng tôi giao thiệp bạn bè tự do, ông chỉ bắt bình khi tôi không tiếp bạn đang hoàng trong phòng khách mà lại đứng thò đầu ra cổng nói chuyện. Tự chính tôi, tôi cũng không thích điều đó thành ra đó là việc không thể xảy ra được. Thỉnh thoảng tôi có thể mời tất cả bạn trai của tôi đến dùng cơm hay tiệc tùng thân mật gì tùy ý với sự đồng ý của ba tôi. Tôi nói bạn trai không vì tôi không có một người bạn gái nào ở cái thành phố này hết. Chỉ có một cô đã đến ở hẳn với tôi, nhận ba má tôi làm ba má nuôi thì đó lại không thành văn để nữa rồi. Chơi với con gái có nhiều cái rắc rối, nhỏ mọn. Tôi tiếm nhiệm tính con trai của ông anh và lớp bạn của anh ấy từ năm mười một. Đám con trai dễ mền đó đã biến tôi thành một đứa con trai nột. Ngay bây giờ khi những người con trai quen tôi kêu lên trời ơi Tiểu Mỹ sao có nhiều nam tính thế, tôi chỉ cười không nói. Tôi không có thói quen trang điểm khi đi chơi, không yêu điệu rụt rè như đa số con gái khác. Bạn đến rủ ừ, đi. Thế là tôi phóc lên gác thay áo trong ba phút và sẵn sàng nhập bọn. Mấy ông bạn của anh tôi rất khoái điều đó. Tiểu Mỹ à, cô như thế tốt lắm, anh chịu thế. Trang điểm vẽ vời làm cái quái gì. Khi nào tôi không thích đi chơi là, không, hôm nay Mi không có cao hứng đi chút nào.

Ở cái thành phố này dư luận về tôi không được tốt đẹp cho lắm. Tôi kiêu căng, hỗn hào, ngang ngược, các bà thì nhìn tôi bằng đôi mắt nửa ganh nửa ghét. Các ông thì ít lưu tâm hơn. Tôi ít chường mặt ra ngoài đèn đôi khi cưỡi đầu về cho anh tôi khách khứa đến thăm đều nói rằng tôi khi tôi mang trả ra mời và hỏi thăm nhau

— Uả, cô này là con dâu đây à ? Hoặc có khi có bà đến chơi lúc má tôi đi vắng, tôi ra tiếp đề rồi vài hôm sau nghe má tôi vừa cười ngửa nghiêng vừa thuật lại, bà ta thủ thỉ bảo với má tôi rằng hôm trước đến bà mà không gặp, cô con dâu bà ra tiếp tôi... Dư luận là một thứ dây chuyền tùy theo hứng thú của các bà. Có bà chẳng hề biết đến mặt tôi nhưng nếu cần thì có thể đọc thao thao những chuyện về tôi như chính mắt các bà mục kích. Một hôm, một bà hàng xóm thuộc loại chua ngoa ló đầu vào bếp nhà tôi giữa lúc tôi đang bận rộn vo gạo thổi cơm. Tôi mặc chiếc áo ngắn màu đen viền trắng cắt ráp rất cầu kỳ với tám mảnh nhỏ, vai thật phồng với đường nhún vòng tròn lạ mắt. Bà ta đến gần lật ngay tay áo của tôi lên. Loại tay áo không ráp từ vai mà ráp từ đường cài khuy một bên này dễ dàng bị tọc ngược một cách tàn nhẫn. Cả một bên vai tôi bóc trần trơ trẽn, tôi giận tím gan. Bà hàng xóm cười bảo, gớm sao chúng mày ăn mặc nhiều kiểu lạ lùng thế, tao cũng đến chịu thua. Tôi mỉm cười trả lời với vẻ khiêu khích ngậm ngậm :

— Cháu có ăn mặc như thế này người ta mới nói được chứ bác.

Cái cười của bà hàng xóm trở nên gượng gạo, bà ta nhột vì chính mồm bà ta truyền bá khắp xóm lời ăn mặc của chị em tôi mà theo bà là rất ngứa mắt. Tỉ như chuyện mặc Robe trong nhà để dọn dẹp, quần Cigare rộng ông với áo thun ngắn hay buổi tối thông thả khi chúng tôi thay áo ngủ đứng ở trên gác bị bà bắt chột ngó thấy với cái liếc sắc như dao cạo. Lũ chúng tôi không đứa nào ưa bà ta hết, Đoan thường chửi mồi, chua ngoa bảo con mụ ấy ganh với tuổi trẻ của tụi mình, mặc xác mụ.

Giọng nói của bà ta mất vẻ tự nhiên hẳn đi :

— Thế à ? Ai bảo thế nhì.

Tôi thần nhiên cười :

— Cháu cũng chẳng biết ai bảo và cháu cũng không thèm để ý nữa, chuyện chẳng đáng.

Bà hàng xóm cười giọng rồi rút lui theo ngõ hậu về nhà bà ta vì bếp hai nhà cách nhau có ba bước. Tôi biết bà ta rửa thẳm trong bụng và ngày mai thế nào cũng có vài ba cái loa truyền câu chuyện này đi. Tôi cóc cần.

Tôi quay người lại nhìn xe đề qua đường, tầm mắt tôi lướt nhanh qua các chỗ lầy để chọn nơi bước cho khỏi lấm. Suốt một đoạn dài men lề đất bùn như nhau, tôi bước đại vào một quãng có vẻ cứng rắn nhất bùn mềm dưới gót dép, tôi nhón chân, cố tránh cho chiếc áo trắng điểm hoa. Còn vài thước nữa là đến nơi rồi. Mắt tôi bỗng mờ ra, sưng sốt. Ngay trước cửa nơi làm việc một hàng bánh xèo dọn ra từ hồi nào, mình mới nghĩ vài ngày mà đã có chuyện lạ xảy ra rồi. Không biết cái hàng bánh xèo này bắt đầu làm từ hôm nào đây. Tôi thờ dài ngao ngán. Nơi làm việc của tôi đã là một chỗ kỳ cục rồi. Với khoảng ba thước bề dài và hai thước bề ngang đủ kê một bàn giầy, một tủ đựng sổ sách và vài chiếc ghế, đó là tất cả «Văn phòng» được thuê lại từ một tiệm buôn gạo phía bên tay trái, gạo xếp chồng chất đến nóc nhà. Khách mua gạo và khách của văn phòng thường «gõ nhầm cửa». Rất thường khi tôi đang cắm đầu làm sổ sách thì một giọng nói rụt rè cất lên. *Thưa cô, ở đây cô có bán gạo Mỹ hạt tròn không?* Tôi ngẩng lên, tức cười lễ phép đáp. *Dạ, xin mời ông vào trong, bà chủ bán gạo ở đó.* Để đáp lễ, có những người bước một mạch vào, giở mũ lễ phép chào bà chủ gạo và hỏi thăm. *Thưa bà, tôi muốn sang tên một cái xe chẳng hay...* Bà chủ đáp. *Dạ, ông hỏi cô thư ký ở bàn ngoài kia ạ.* Có khi thì khách vừa mua gạo vừa nhờ cậy việc của văn phòng luôn. Như thế chúng tôi có rất nhiều khách hàng chung, tôi làm việc giữa không khí ồn ào, trả giá, xúc gạo bán, đẩy gạo bằng xe đi giao. Những hôm xe gạo lên người ta rộn ràng dọn gạo để chất gạo mới và tôi có dịp hiểu làm thế nào người ta có thể chất gạo lên tận trần nhà một cách «kỳ diệu» thế. Với hai tấm ván dài, người ta dùng những bao gạo dưới thấp kê làm cầu. Những phu gạo vác từng bao đi trên chiếc cầu đó lên cao quãng gạo một cách lành nghề thành từng hàng cao ngất. Thật là một công việc nặng nhọc và đòi hỏi sự chuyên nghiệp. Lúc rảnh rỗi, tôi chú ý đầu vào mấy quyển sách. Tôi có rất nhiều sách để học. Sách mua, sách mượn, sách tặng. Nhiều quyển khó «nuốt» nhưng tôi cũng rán bắt mình phải đọc để thu thập kiến thức. Bạn bè tôi cũng khoái sách như tôi, cả bọn tranh nhau để tủ sách của mình có nhiều sách quý hơn của bạn, với tôi, áo quần đôi khi xếp sau những cuốn sách. Tôi rất ít nói trong sở làm, nếu bà chủ có hỏi tôi mới trả lời, bằng không tôi im

lặng thu mình vào góc bàn riêng tôi. Quy, chủ nhân của tôi ở cái văn phòng này nề tôi vì tôi ngang bướng và lảm lì. Tôi không là một cô kỹ diệu, tôi là một «lãnh thư ký».

Ở giữa không khí ồn ào đó tôi nghe, thấy và hiểu thêm được nhiều khía cạnh của cuộc đời.

Đặt mấy quyển sách và chiếc ví xuống mặt bàn tôi, yên lặng ngồi vào chỗ quen thuộc của mình. Năm ngày nghỉ ở nhà sổ sách đang dồn lại chờ tôi nhưng tôi chưa làm vội. Khoanh tay lên bàn tôi lặng lẽ ngắm hàng bánh xèo đang bày ra một cách rất thẩm mỹ trước mắt tôi. Hai cái bàn thấp đẩy chén đĩa, nước mắm, rau rống, ớt tiêu um xùm. Mùi mỡ bốc lên từ khuôn đúc, khách hàng tụ lại quá đông. Chà, đắt hàng dữ. Tôi chợt nhìn thấy hai cô con gái của bà chủ khách sạn bên cạnh đang ngồi thưởng thức món bánh điểm tâm này và ngăn người ra. Trông hai cô vẻ thành thạo với món ăn và cả chỗ ngồi nữa. Từ bé đến lớn tôi chưa hề ngồi bẹp bên lề đường dùng một món ăn xư dụng đến tay nhiều hơn đĩa như thế nên tôi hơi gượng. Cô gái lớn có vẻ tinh bơ và bình dị, còn cô gái nhỏ, tôi nghĩ cô nhỏ cũng thân thiện chả kém. Lại một màn hấp dẫn rồi đây, tôi nghĩ, làm việc cạnh những bao gạo và tiếng cãi nhau suốt ngày chưa đủ, bây thêm hàng bánh xèo với mùi hành mỡ, mùi nước mắm nữa mới thật thơm tho. Khách của văn phòng sẽ thưởng thức được mùi bánh xèo nóng, sẽ biết được giá gạo lên xuống trước khi chính thức đặt chân vào phạm vi văn phòng. Càng hay, biết nó lại không phải là những «phụ tùng» quyền rũ. Biết đâu nhờ thế mà khách hàng lại chẳng nhiều thêm.

Tôi mở quyển sổ thứ nhất ra bắt đầu vào công việc ghi chép, tiền thu, tiền chi, thuê má, lương nhân công. Không có gì mới lạ cả, công việc của tôi đòi hỏi một số bộ óc tinh nhạy và sự kiên nhẫn. Khỏi nói là tôi thiếu cả hai thứ đó, tôi rất lười nên làm kế toán sai luôn. Phần lớn cũng tại tôi mê đọc sách. Chỉ đọc và đọc thôi cũng đủ làm tôi ngán làm trước quên sau. Thanh toán xong hai quyển sổ tôi bắt đầu đánh máy và tự nhủ cũng chẳng còn mấy việc. Một hồ sơ cần thanh toán và một bản báo cáo Trung Ương nữa là xong. Việc làm ở đây rất thoải mái ở chỗ muốn làm thì làm muốn nghỉ thì nghỉ. Một chủ nhân

và một thư ký là nơi tốt, tôi sẽ không bị chèn ép bởi nhiều cấp trên. Nói đúng hơn, tôi chỉ trực tiếp chịu điều khiển dưới một người.

Giữa tôi và Quy, mối liên lạc rất mỏng, công việc giao dịch trên giấy tờ chỉ dùng dấu hiệu nhiều hơn lời nói. Tôi trừu tượng nói dễ sợ, khi cần tôi hỏi ngắn và gọn, Quy trả lời cũng thế. Chỗ của tôi là chiếc bàn và máy chữ. Chỗ của Quy là chiếc xe và tất cả các công tư sở. Quy suốt ngày cũng như tôi ngồi suốt ngày nơi bàn giấy. Tôi không ưa Quy nhưng việc làm có lợi cho tôi, tôi làm. Như thế, ngồi một mình ở văn phòng khi rảnh việc tôi có thể viết lách hay đọc sách tự do, Quy tôn trọng ý thích của tôi.

Với năm ngày nghỉ công việc cũng không là bao nhiêu. Tôi thanh toán sổ sách vù vù để đọc một quyển truyện mới. Nếu không đọc sách tôi sẽ chẳng biết làm gì. Tôi lấy một danh thiếp nhẹ nhàng ghi ngày hôm nay lên mặt thiếp trắng và chậm rãi viết. Thời thơ ấu Maxime Gorki. Có nghĩa là bắt đầu sáng nay tôi đọc cuốn truyện ấy. Mỗi cuốn sách tôi đọc đều có một tấm thiếp kèm theo để đánh dấu trang. Tôi sẵn sàng la rùm beng lên nếu lũ em gắp trang để đánh dấu và khi đọc gặp sách làm đôi, trời ơi, xót xa chết được khi nhìn những cuốn sách mới toanh gãy nếp.

Quanh tôi tiếng ồn ào mua bán vẫn còn, hàng bán xèo vẫn tiếp tục quy tụ thêm khách. Tôi cúi đầu trên những trang sách nhưng hình như tôi không thích thú đọc sáng nay. Có thư. Tiếng gọi lớn làm tôi giật nảy người nhìn lên. Người phát thư già nua người Thượng đã đến sát bàn giấy. Tôi cầm lấy phong thư trắng mang tên Quy buồn thiu ký nhận vào sổ. Ở đây tôi có thể ký nhận bất cứ lá thư bảo đảm nào cho công ty.

— Không có lá thư nào cho cháu sao bác, một tuần rồi còn gì, lâu quá à, cháu không biết đâu.

Người phát thư cười hiền hậu, chất phác :

— Ừ, lâu quá rồi.

Tôi buồn xo ngồi nhìn theo bóng ông đi khuất con đường. Tôi biết tại sao tôi đọc sách không vào rồi, hơn tuần nay tôi không có thư của Huy. Nhớ vô cùng những dòng chữ thân mến nghiêng nghiêng với

ý tưởng ngộ nghĩnh của Huy. Khi viết thư Huy tỏ ra trẻ con hơn khi gặp Huy nhiều. Tôi chê Huy viết câu nào câu nấy dài thằng thọt, không có chấm phẩy làm tôi đọc muốn tắt thở, Huy trả lời. *Bạn, tôi thuộc loại người chỉ biết giữa và đục thối, tôi không viết văn chương bay bướm được. Từ nay về sau nếu bạn đọc thư tôi mà không đủ hơi thì cứ tự tiện thêm chấm, phẩy vào mà đọc. Bằng lòng không, bạn ?* Tôi cười với lá thư của Huy. Chúng tôi khác nhau như mặt trời với mặt trăng. Huy thực tế, cứng rắn. Tôi mơ mộng, yếu mềm. Tư tưởng hai đứa bắt đống luôn vậy mà cũng yêu nhau được. Huy nói, không giống nhau để sống với nhau chứ sao. Tôi cười cười, có lẽ. Huy cũng có lý.

Bà chủ nhà hét lên điều gì đó rùm beng. Nếu phải nói đến sự hung dữ của người đàn bà và hỏi người miền nào dữ nhất thì tôi chịu. Tôi đã thấy các bà của ba miền nổi giận, bà nào cũng chẳng kém bà nào.

Tôi cảm đầu xuống quyền truyện cô không nghe. Tôi đã từng kể cho Huy nghe nơi làm việc của tôi như thế nào và Huy cười. Có lẽ khó tìm một nơi nào đặc biệt hơn. Huy chưa từng ghé thăm thành phố của tôi, có rất nhiều điều khác biệt với những thành phố khác. Tôi chỉ kể cho Huy những cái đẹp ở đây mà quên kể những cái xấu. Nếu Huy đến chắc Huy sẽ bật ngửa. Thành phố của tôi.

Bà chủ nhà kéo ghế ngồi gần tôi, mặt bà đã đẹp vẻ thịnh nộ. Bà cười, hỏi giọng thân mật :

— Mày hôm nay em nghỉ để đi N.T. hả My ?

— Dạ không, em đau.

— Vậy mà chị tưởng em đi N.T. chứ.

Tôi làm thinh không trả lời làm bộ cúi xuống trang sách. Ít khi tôi chịu khó bắt chuyện với bà ta. Tôi không ghét cũng không ưa bà. Chỉ tại những đề tài bà ta nói không hợp với tôi chút nào hết. Bà ta coi vậy mà có duyên, nhưng tôi vẫn không thích nói như thường. Mọi người ở đây không ưa tôi vì tôi lảm li, tôi cóc cần, có phải là đúng môi trường của tôi đâu.

Những dòng chữ như chạy lộn xộn trước mắt tôi, tôi lơ đãng ngó ra ngoài. Con bệnh chưa thoát khỏi thể xác tôi. Suốt mấy ngày bệnh tôi nằm khóc. Mỗi lần khóc như thế tôi lại nhớ tới Huy. Tôi

khóc dễ như một đứa trẻ và Huy thường dịu dàng bảo tôi : *Hãy can đảm lên để xây dựng cho nhau. Tiểu My à.* Huy không bao giờ dỗ tôi hết, Huy chỉ nhìn thôi, ánh mắt Huy biểu lộ mười lần những lời yêu cầu. Tôi thích thế, vì tôi chưa nhìn thấy một người con trai nào có những nét và tính đặc biệt như Huy.

Can đảm. Tôi lầm nhảm hai tiếng đó nhiều lần trong miệng. Tình yêu của chúng tôi có nhiều lao đao, phải can đảm. Tôi thêm cái cứng rắn và tự tin của Huy. Thiên hạ đồn Quy sắp cưới tôi. Không thêm đánh chính. Cái gì không tới sẽ chẳng bao giờ tới. Với tôi, Quy chẳng là cái cóc đề gì.

Tôi nhớ Huy quá đổi, nhớ cái vẻ nghiêng cúi xuống với tia mắt ngập ngừng âu yếm. Nụ cười của Huy bao giờ cũng rạng rỡ hồn nhiên. Trí óc tôi lãng đãng lướt qua các kỷ niệm nhỏ. Tôi bỗng mỉm cười một mình, và rồi, nỗi buồn lại mang mang kéo đến.

Huy à, ở thành phố của Tiểu My bây giờ là mùa mưa.

ĐAN HOÀNG

HÀ
HUYỀN
HOA

□
nhỏ
áo vàng

*Và nắng bao giờ vẫn xinh
Như em những buổi mặc áo vàng
Nâng qua khung cửa lòng bông đẹp
Em đi cuối đường tường là trăng
Một hôm ai hát như là thơ
Anh đứng bên rào lắng tai nghe
Đã vắng nhau chưa sao mà nhớ
Giọng hát buồn như đợi ai về!
Với gió bao giờ là cũng bay
Lá bay xuống tóc cho em cài
Tự nhiên như thế và anh biết
Em bên kia rào chẳng nhớ ai!
Lòng em là buổi sớm buổi chiều
Là sương sắp rụng, lá vàng rơi
Trong em một khúc đàn thiều nữ
Âm thanh là nước mắt—nụ cười*

và bạn ngọc

• • • • •

HỒ NGUYỆT ANH (Huế): Em để địa chỉ rõ ràng như lần này thì không có lý do gì ông BÐ lại «chê» được nữa. Số 134 sắp tới là đủ 3 năm, TN sẽ sống hoài cho tới mấy chục lần 3, cứ tin tưởng như thế đi, để đọc và cổ động cho TN.

HOÀNG TRIỆT (Rạch Giá): Cháu hãy viết văn như cháu đã viết thư cho chú, trôi chảy và ngon lành. Cảm ơn cháu, thành công nằm ở một tay đã vất vả, hướng chỉ hai.

LÊ TRẦN SƠN (Saigon): Văn từ 8 tới 10 trang giấy học trò là dài. Thơ đừng quá 30 câu; 2—Đề anh hỏi lại nhà phát hành xem sao.
PÊ (Saigon): Hãy coi như một trò chơi. Tham dự khi còn hứng, vui thích. Quan niệm thế ta chẳng nên coi trọng quá khi cầm bút.

T.H. (Cai Lậy): Đọc 4 trang kín chữ thư cô tôi chẳng hiểu cô muốn nói gì. Rất bận rộn, xin cô miễn cho tôi những chuyện lòng thông

đó. Nhân tiện cũng xin nhắc nhở, nếu cô là tác giả của những bức thư không người nhận, để địa chỉ TN, yêu cầu cô chấm dứt để khỏi phiền phức nhân viên trong tòa soạn.

PHẠM XUÂN HÙNG (Qui Nhơn): «Không quên đọc giá», chú đã «chiêm nghiệm» câu ấy vài giây, nhưng không thể chiều ý cháu được. Bận rộn nhiều, làm sao bắt chú viết thư riêng. Nếu chú cứ «thư riêng» e mười năm sau mới có sách cho cháu đọc

PHẠM HẢO (Qui Nhơn): Không có vấn đề trình độ thấp hoặc cao. Tòa soạn đã đọc tới, mong được vừa lòng.

NL (Gia Long): Để rời từng số báo trông thích nhưng dễ thất lạc. Cháu nên vác đi đóng tập gáy vải, không tốn bao nhiêu đâu. Ủ, đừng nuôi thỏ làm gì. Lần sau cháu nhớ ký tên cho ngon lành hơn nhé.

PHAN TAM KHÔI (Hội An): PH. Đ. Thông đã nhập ngũ. Hân cách Saigon khá xa. Sẽ đọc tới những bài thơ đó.

ĐOAN YÊN (Khánh Hòa?): Nếu thích, đâu cần tính toán nhiều. Chuyện văn nghệ, hãy cứ... rất văn nghệ, phải không bạn. Đang đọc bài.

TM: (?) Tình nghĩa lắm, nhưng độc ngược nếu có ngã cũng đành. TN hứa sống hoài hủ là TN hứa trong...giấc mơ. Anh em TN có vài ba người, chỉ giàu mỗi khối óc tưởng tượng và đôi bàn tay nhiều ước vọng. Cháng bề tay chế óc ra để bông dưng thành tờ báo được. Khó khăn kinh tế ập tới, nếu hiềm nghèo quá e TN khó qua. Nhưng ai cầm hy vọng. Hãy trách TN khi nào anh em tòa soạn ham làm giàu ở chuyện khác để bỏ bê TN cơ kia. Nhớ nê. Và nhớ cả cái tên mình cho cẩn thận nữa.

TRƯỜNG VĂN KHAN (An Giang): Tuổi Ngọc chưa tuyệt vời. Mà sẽ. Hiện giờ chỉ có vài anh em đầu lưng chia việc làm hết, từ A tới Z. Hy vọng nó sẽ «mới» hơn trong những số tới.

VŨ HÙNG ANH (Phú Nhuận): Có nhiều lớp dạy vẽ, theo anh chỉ nên học lớp căn bản rồi chơi tài tử, thú vị hơn. Chọn bạn nào em

theo suốt, đừng «nhảy qua nhảy lại», không lợi đâu. Bài gửi, cứ để Tuổi Ngọc theo địa chỉ ghi trên báo.

NGUYỄN THANH TRỊNH (Hòa Đa): TN rất muốn gửi tặng báo những bạn ngọc có bài đăng, nhưng tòa soạn không tìm ra nhân viên. Bạn chịu khó...tự kiểm vậy. Thân.

MÔ CANG (CĐ): Phải, lâu rồi đấy. Đang xem tới. Có dịp ghé CĐ ăn thịt rắn và uống rượu oiên giới thì nhất rồi.

MỘT BẠN NGỌC ở Vĩnh Long Tòa soạn không biết hơn bạn. H.Đ. TH. chỉ gửi bài về đôi khi, không có địa chỉ. Rất tiếc.

NGUYỄN CAO GƯƠNG (Tam Kỳ): Cảm ơn bạn nhiều về những thăm hỏi nồng nàn đó. Như thế

hôn em,
kỷ niệm

Là một truyện dài mới nhất của DUYÊN ANH, Tuổi Ngọc mới in xong. Nồng nàn tha thiết và ngon lành như một cặp môi gần.

không còn gì để là lý do xa lạ nữa. Hãy gửi tiếp những bài mới.

MUỘN PHIỄN (Biên Hòa) Em thấy, rồi sẽ quen dần. Người TN ai cũng... dễ thương. Và hiền như đất. Đọc tới bây giờ đây.

PHƯƠNG (Bình Dương) Đạp xe đạp để tiết kiệm với mọi người vậy. Anh em TN không cao vọng đi... tàu bay. Chậm chậm để còn đường mà đi. Thì cũng lấy thế làm vui.

THÁI NGỌC (Saigon) Đọc và sửa chữa đôi chút, đó là bổn phận của Tòa soạn, cháu yên chí. Khi nào bài đăng là cháu... biết ngay! SƠN (Saigon) Cứ quảng cáo âm ỉn thề, TN sẽ không làm Sơn sợ mắc cỡ nữa đâu. Hối sinh và lộng lẫy thêm mãi, khi có chừng 10 ngàn «người yêu TN», lúc ấy có giết TN cũng... không thêm chết. PHẠM THỀ THẢO (Cần Thơ) Thơ nhiều gấp đôi văn. Sẽ đọc tới. Phải chờ hơi lâu đấy.

NGUYỄN THỊ TIÊU MY (Ninh Hòa) Anh em TN cũng ốm o như tờ TN vậy. Còn thờ được là còn vui. Không «già vờ» đâu, nó có thể chết lần quay bất cứ lúc nào vì... bệnh tim. Lần sau, không nên viết chung thư như vậy, dễ bị lẫn và bị quên. Nhớ chứ.

NGỌC MINH (Huế) Những thư trước đâu không thầy. Mới nhận bài văn và mở thư sau. Đã «du học» thì cứ học kỹ và thỉnh thoảng viết một bài cho TN hay Văn, cũng thì chứ.

CÁT LỆ (Phan Thiết) Nhớ «của 5 năm trước» rồi. Dài dòng hơn cái «điện tín» cho vui. Hãy gửi bài tiếp. Mền.

LÊ YÊN LINH PHƯƠNG (Cai Lậy) Mong rằng TN sẽ không phụ lòng trông đợi của Phương. Cảm ơn nhiều.

NGUYỄN THỊ HỒNG LIÊN Mới đặt bút em đã nghĩ là «lần cuối» thì tìm đâu ra can đảm. Bài nhiều. Sẽ đọc tới.

HẠ TRẮNG (Saigon) 1- Sai rồi, hãy kiểm điểm lại kéo hồ to đây. 2- Bác sĩ Bệnh Mới Lớn không kẻ bằng hiệu nữa. Cả BMBM, hai vị đều bận rộn. Những thư cũ thì dành hẹn... kiếp sau vậy.

TRẦN DZA LINH (Đà Nẵng) 1- Lập nhóm nhỏ chơi văn nghệ và đi picnic đó đây, không có chuyện phải xin phép ai. 2- Muốn in thơ phải đánh máy 2 bản và đưa kiểm duyệt Cơ quan Dân Vận sở tại. 3- Cảm ơn. Anh em TN không bao giờ viết thư riêng cho bạn ngọc.

nhìn xuống đời

(Tiếp theo trang 5)

nhất định thí nghiệm một chuyện... bán sách lưu động. Mở đầu bằng cuốn *Cây leo hạnh phúc* của Duyên Anh, một truyện dài đậm âm về gia đình, cuốn sách tiêu biểu cho văn chương lành mạnh, tươi sáng và cảm động, vui cười, xứng đáng bày ở một nơi đẹp nhất trong mọi tủ sách gia đình Việt Nam. *Cây leo*

hạnh phúc sẽ đầy trên dưới 500 trang, đề giá 1400 đồng. Nếu tới thẳng tay bạn đọc với chữ ký lưu niệm của tác giả, chỉ còn là 900 đồng. Đầu niên học 1974 - 1975, chiến dịch Sách Tới Tận Tay Bạn Đọc sẽ được phát động. Hy vọng được bạn đọc nồng nhiệt ủng hộ. (TUỔI NGỌC)

ngọc thân ái

(X-m tiếp trang 13)

thân ái chỉ biết cái «ngụ ý» của cây viết: Đề em có bút mực viết thư thăm chàng. Nhớ chàng em đề bụng (có lẽ chàng dùng ngôn ngữ mộc mạc và chân thành như ca dao đó, bụng còn có nghĩa là tim) đừng lúc nào bụng em cũng sôi lên niềm nhớ nhung! Nôm na: chàng mong em đừng quên chàng. Ô, Sài Gòn có đèn xanh đèn đỏ thôi ư? Còn đèn vàng và cảnh sát nữa chứ bộ. Vậy ráng nhớ đèn vàng thì chạy từ từ để thắng kịp khi đèn đỏ lên màu. Và gặp đèn đỏ chờ đại đợt phóng ầu. Cảnh sát lưu thông sẽ thôi còi, biên

phạt. Như thế, sợ gì đèn xanh đèn đỏ ở Sài Gòn.

tình yêu

Ngọc thân ái, có một chỗ thật đẹp trên con đường tình yêu. Làm sao ta dừng lại được ở chỗ đó?

LAN (Mỹ Tho)

Đọc những truyện sau đây: *Về yêu hoa cúc, Cầu mơ, Thư tình trên cát*. Ba truyện này do Duyên Anh viết. Hãy theo chân những nhân vật trong truyện xem họ dừng ở chỗ nào và sẽ biết vào lúc nào ta có thể dừng chân ở chỗ đẹp nhất của kỷ niệm rực rỡ một đời người.

TUẦN BAO TUỔI NGỌC

ĐÃ CHỌ SÁP CHỮ TỚI TRANG 32

CỦA **TRUYỆN DÀI 504 TRANG**

BỨC BỞ TÌNH YÊU, HỒN NHIÊN TUỔI NHỎ,

THAM THIẾT GIA ĐÌNH

CỦA TÁC GIẢ NHÀ TÔI, CẦU MƠ.

THẮNG VŨ, NGỰA CHÚNG TRONG

SÂN TRƯỜNG

CÂY LEO HẠNH PHÚC

Phát hành đúng ngày 16-8-1974

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

BÌA LẠ NHẤT CỦA ĐÌNH TIỀN LUYỆN

ĂN LOÁT «CÁCH MẠNG» NHẤT

TRONG SỔ NGÓT NĂM MƯƠI CUỐN

SÁCH CỦA DUYÊN ANH

út máy và bút nguyên tử của
háp quốc đẹp nhất, lý tưởng
hất, người tình đèn sách của
ọc sinh, sinh viên

Đầy đủ các kiểu từ vài trăm bạc tới
vài chục ngàn bạc của năm 74 trưng bày và
bán tại

Nouveautés ISANA

146 Thương xá TAX Saigon

Đại lý độc quyền tại Việt Nam

ISANA KỸ THƯƠNG CÔNG TY

Hộp thư số 2791 — Saigon